

O ní a o zlu

Kniha první: O zlu

Chtěla by Vám napsat o zlu. O tom, které ji provází. Které neovládá, kterého se stává obětí.

Koření pod srdcem a spaluje ho v záchvatech a není myšlenky čisté a rozvážné.

Samozřejmě v normální slunné dny se prochází po městě plná optimismu. Standartní čas, opakované výjevy. Dokonce se usmívá na ostatní chodce, kličkující od jedné destinace k druhé, třetí. Koupit izolepu, vyvolat film, mrknout na knížky, poserčovat nové hadříky v punksekáči. Zajít do banky, schůzka v Domu pánů z Lipé, vyřizování u Krajského soudu, slintat nad prsatou blondýnkou. S holkou do marketu, skrze náměstí, na lavičky, koupit pizzu, rande se spolužákem, jdeme do Špalíčku. S těžkou taškou na Zelňák, poklus na šalinu, stavit se do čistírny, dcerce vyzvednout odložené hodinky.

Potkala krásného kluka, měl dokonalou tvář, lesklé tmavé oči, drobný nos, jemně tvarované rty z čerstvého masa. Oči mu tékaly podle její chůze, držel si svou přítelkyni, s antickým úsměvem, jde-li psát o úsměvu. Křivka lícních kostí vyřezala srnčí tvář, nádherný koloušek s hebkou napjatou pletí bez jediného zásahu života. Byl tak plytký a nádherný. Tři sekundy zjevení. Ještě doted' je jí dobře.

Ten stejný den chtěla být mrštnou bojovnicí. Lehce pobíhat jako gepard a jediným švihem paže vnořit nůž hluboko do nestřeženého místa nepřítele. Achileus. Blondatý sexy bojovník. Taková by chtěla být. Chtít to, co chtějí všichni muži, jen o trochu víc. Boj a nesmrtelnost.

Ten den byl prodechnutý sluncem a silným erotismem. Vsálo se to do ní a začala svítit. Líp se jí dýchalo a připadala si jednodušší. Nitky citů se rozbíhaly do všech stran. Chobotnice smyslnosti se plazila po všem z okolí. Milovala svou dospívající neteř, neznámé náhodné, ideál kamaráda od vidění, paní u obchodu, svého kluka, jiného kluka, nového kluka. Ten miloval ji. Chtěl ji. A ona mezitím milovala idol svého srdce a bylo jí trapně. V průběhu večera s přibývajícím opilem začalo tělo chtít to, co mozek nechápal. Jsou situace, kdy se jí to stává. Jsou to pocity, které nenávidí. Chce být svobodná a nespoutaná, ale sama se nedovede rozhodnout a bojí se a pak se zas mstí. Mezitím si hlava přivyká a myšlenky začínají přitakávat. Mysl je přizpůsobivá příjemným podnětům. Pomalu začínala věřit, ačkoliv jí ten proces stojí veškerou paranoiu a neubíhající čas v čekání na odpovědi jí trýzní, začala věřit, že se zamilovala. Nejdůležitější je do koho. Do někoho, koho nezná. A to je šílenství. Nabízí se tisíce variant, nemůže čekat reakce odpovídající stejné osobnosti, neumí manipulovat těžkou hmotou, jemné kontakty mentality zůstávají hluché. Má před sebou neovladatelnou bytost a je šťastná, že jí kdosi nedává příležitost pro moc. Přeje si, aby peklo skončilo.

Dřív trvalo peklo smrtelných depresí asi 7 let. Pak jeden umřel a zachránil ji. Měla z toho výčitky svědomí a sny, ve kterých za něj bojovala. Držel se jí jako klíště uprostřed temné místnosti a tiše strachy sténal, že vidí ty, co ona nevidí. Důležité pro ni bylo, že přežila a

naučila se stát. V posledním snu s ním běžela přes louku, mrtvý Zdeňka v bílých plátěných kalhotách a košili se přibližně uchichtával a ladně plynul s ní ruku v ruce. Porazili demony úplné smrti. Pak jsou další roky útrpného přežívání vlastního ponižování. Aktuálně. Kdy to skončí? Stejně ji čeká cesta do samoty, kde se nejlíp ukáže, kdo je. Zatím neví. Ví, kolik toho je, ví, kdo všechno. Ale co přesně, to ne.

Až přijdou chvíle nejtěžší, tvou útěchou bude křesťanství.

Co můžu psát o její bolesti, když není má vlastní? Každou sekundu tráví v očekávání, co se nenaplní. Čeká na odpovědi a nepřicházejí. Prožívá bolest, kterou smývá pouze déšť a modlí se za déšť a déšť se snáší. Modlí se za sílu, každý den a každou hodinu. A čeká a čeká na Prázdnota a zoufalství ji naskrz naplňují. Je to ten žalostný pocit smutné nemluvné skličivosti, postupuje s dalšími minutami v útrpném vyčkávání na pár slov, které by něco změnily. Věty jsou schopné změnit stav její mysli na blaženost. Kdykoliv ji prožívá, stává se momentálně šťastnou, sice jen na pár kratičkových okamžiků, než se jí nejistota zas prokouše do denního vědomí. A v noci mívá strach. Bojí se velkého hluku. Nepřipravená na útok se vyleká ještě rychleji. Měla by se permanentně kontrolovat, jestli má svaly v nastraženosti, připravená kdykoliv zdrhnout před neznámým výtvořem cizí zákeřné imaginace. Co by to byl za snový svět. Působí jako hromosvod pro neuskutečněná přání nebo je jen nedočkavostí položená. Oddalujíc očistnou proceduru vyčkává upocená a zašlá v chrámu unavenosti. A je jí tam tak smutno a bídně. Bolest zaplavuje oči a ucívá dech, radostí ze znovunalezení. Ale co jednou ztratila a oplakala nemá se vrátit zpět, zvláště když trpěla ještě když byla v přítomnosti. Chce to všechno vrátit zpět, nechce si nic ponechat, pustit ty nečasy do rychlé řeky zapomnění, aby odpluly záračnými víry v hlubinách, nic pěkného nemůžu napsat o bolesti, kterou neprožívám. To ona mi vnukla poslední myšlenky, to ona se trápí. A zbytečně. Déšť splaví opuštění. Snaží se na sebe samu vyzrát. Vnutila si fiktivní štěstí do té doby než jí srazí neklamná opravdovost. Ale ani tu se nedá vyhrát, stále je svou obětí. Není vítězů, zůstali jen poražení. Dost abstrakcí. Miluje neskutečnost. A trpí tím, že je neskutečná. Ona i on. Zbývají jí poslední vzpomínky a jeho tvář se rozpadla do detailů zlatých řas, popraskaných rtů, intimních pásem a obnažených pocitů. Nic neudrží v ruce a nic jí neobjímá. Jakoby se nestalo nic. A proto to všechno.

Ve jménu lásky a nenávisti nechť pojde svět. Smrt sobě i mým bližním, amen. Lenka, to jest ona, má ráda pohyb. Nejlépe nehybných věcí, neživých od stvoření, či těch mrtvých, co kdysi cosi znamenaly. Stereotypní, konstantní pohyb, který je v zajetí dvou fází strnulosti, přešlapování na místě, co se jeví jako nic, přičemž nic se hýbe. A dál úrok stranou do ztracena. Život padá do rokle zhoubnosti, vede po stezkách nevděčnosti. Fight for me, get back your honor. What say you? Umí mrtví mluvit. Bojují s ní nebo proti? Zachvátí ji ďábel a unikne jen tím, že za ni někdo musí zemřít. Jednu oběť už si vyžádal. Je to tak vždycky. Někdo musí zemřít. Dnes v noci. Ona to nebude. Kolektivní duše rostlin bude obětována. Zaplatí za to. Čím chceš ďáble? Další 7 let života a co ještě? Následky dlouhodobě potlačované propuknou v blahém čase pokročilé dospělosti. Nenávidí svět. Nekoordinuje se podle ní a všechny nauky o uvolnění splývají se světlem. Bude konat vraždy a neomylně. Satan je směšný, pochybuje že má na srdci tolik nenávisti, splašené, koňsky divoké, tak rychlé, co má ona. What say you? Černota myslí a sevřeně čelí. Blijící tlama se zvrátky přátelství. Je závislost jediné opovržení hodné

zničení, zacpat ústa, rozetnout oči, odpárat údy a rozpustit duši. Detonace anihilace, defragmentace znovuzrození. Zvrátil se jí žaludek a začíná nová fáze kamarádského svazku. Lenka ráda šikanuje. Lenka ráda zabíjí. Lenka ráda ničí. Lenka ráda nenávidí. Lenka ráda ubližuje. Sobě i druhým, neví komu raději. Nejvíc jí snad imponuje kombinace ublížení skrze ji jiným či jiným a potažmo jí. Vyvážené strany mince. Zná váhu svých slov, každé z nich si vytrpěla. Ale zřejmě málo neb smrad jejího žití se táhne do budoucnosti. Ani láska ji nevytrhne. Je planá a ploskonohá jako kopyto. Stejně tak neohrabaná a idiotská. Zbytnělá nuda ve dvou. Nic není dobré. Všechno je ještě strašnější. Amen.

Lenka má ráda pohyb. Proto i statické fotografie musí rozpohybovat. I mrtvý vodní pták se naposledy vznese v leť, kačko, leť. Lenka ráda tancuje. Proč z toho neudělat bakalářskou práci. A proč ne vlastní hudbu. Lenka ráda zpívá. Proč ne zrovna v královské katedrále. Lenka má ráda nespoutanost. Ráda osvobozuje, zvířátka v Točkolotoč původně zajatá v plastickém cylindru dětské hračky se s ní vydala na dobrodružství po bytě, aby prozkoumala zákoutí....

Lenka má nejradši zvířátka, živé, mrtvé, plastové, virtuální. Ve videoklipech nahání tajgr paní anděla, ještěrky se tulí a paranoidní koník utíká před nálepkou ninjou.

Lenka si ráda dělá věci po svém, otázkou zůstává, kam až to může dospět.

Měla sen. V prázdném bílém svém bývalém dětském pokoji každé odpoledne nacházela mrtvolu. Chlapa horní půlkou trupu zazděného do zdi, vlevo za dveřmi. Rozpáraná těla v koutě nahoře schodiště nebo za starýma krabicema. Celý dům byl proděrován vrtačkou ve dvojité linii. Skrze díry šlo vidět venkovní světlo. Jako umělecké dílo, vyšitý vrah byl strýc skřeček. Teď už si sny zas raději nepamatuje. Příliš ji unavují všechny ty zápletky a události sněné reality. Budí se s pocitem, že žije dva životy. A kdyby mohla, ani jeden by si nevybrala.

Kapitola o tom, kdo dělá zlost.

Když jí zkazíš radost, bereš na sebe břímě nenávisti. Když jí najednou sebereš všecek potenciál a představu, necháš ji spadnout do tvé všední denní skutečnosti, začíná být smutná. Smutná tak, že krev trápí srdce a srdce otravuje mozek a mozek vysílá impulzy. Má nateklé bělmo, cítí jak jí zlostí pukají švy ve svalech. Mimoděk zatíná zuby a pěst jí občas vylétne směrem k nenáviděnému objektu. Představivosti není nikdy trapně. Klouby zatnuté pěsti se na mikrosekundu dotknou měkkých skrání a lícní kost odskočí a bolí. Zlomit nosní přepážku a ránu do spánku. Ať je celý tvůj obličej modrý, rudý, oteklý. Příště vezme od rukou tyč. Půjde to s ní snáze a víc to zabolí, ať trpíš i ty, když ji to bolí tak, že už to v sobě nemůže udržet. A ty se jí vysměješ? Nenávidí ještě víc. Utká jedovatou nitku ze svých otrávených myšlenek a tká pavoučí síť. Oprátku, která se pomaloučku koncentrovaně utahuje. Vysílá bolest citelně na metr daleko. Chce tě uškrtit a zlomit vaz. Chce rozbít na padrť tvůj obličej a rozmačkat hlavu jako shnilý pomeranč tak, aby nebyla. Sešvihat tě bičem, z ran tryská krev. Kladivem roztlouct celou schránku ukrývající ducha netvora ničící její srdce. To ty zabíjíš a drtíš. To ty jsi ve skutečnosti pravý vrah. Ona je jen přecitlivěle nešťastná a smutná a oči se jí proplakaly do zlosti a nemůže dál cítit zoufalství. To je horší než smrt. To ví moc dobře.

Kniha druhá: O ní

Ach ich ou way. Už zas si o ní píše. Třebas na opačné straně světa, tahá si ji s sebou, milované břemínko a nenáviděnou sestru. Partnership is fucked up. Zase spí v cizí posteli, reorganizuje si životní prostor, oči upřené na horizont, kde voda končí a překvapivě nic nového nezačíná. Ona o ní ví, že se bezmezně nudí. Všude na celém světě, po celém světě. V celém světě. Není to otázka prostoru a vnějšku. Je to problém, který s ní ona má. Chtěla by s ní onanovat, ale už se jí nelíbí její tělo, bojí se jí pohlédnout do unavené tváře, stejně to ví tak dobře jako ona, že žije nepravý život, něco co ví jen Lenka o Lence. Nudí se v něm. Ať pohlédne na cokoliv, impulzy v srdci tepou jen slabou ozvěnou. Smích je povrchní, radost pramalá. Vždyť to, co si přeje nikdy nebude dosaženo. Nikdy nenajde, když neví, co hledá. A ta druhá to ani nechce najít. A co já? Já jdu spát, protože i teď cítím prázdně.

Jak o moři jenom psát
Veršovačkou zaklínat
Zas a znova vlna nová
Řve a sípá na pláž ticha
Determinována prostorem
Líbá noha hebkou zem
Plno písku jemně vzlíná
Bolí mě ret a je mi zima
Racci se sotva nesou
Bláznivec je možná hezoun
Modré oko, linka smíchu
Úzkost sedá na hladinu
Potřebuji se tu smát
Ne se pod zem uvzdychat
Easy easy skákej výš
V zálivu máš možná příliv
Možná něco uvidíš
V americe na serfu
Hodí ferda jaburdu hihhi

Začala se od ní distancovat. Nechala ji utápět se daleko odsud, s přílivem nových záležitostí pro ni není místa. Občas jí volá, když se cítí ztracená. Ona žije ve světě mužů a čerpá z nich to, co si vztahuje k sobě. Má děti a nejsou její. Rozpíná se. Která je která. Která se sloučí. Pomalá sůl potřebuje zákeřný element a přitom je jen láska. Co myslíte tím celkovým pohledem. Je snad mým cílem se sjednotit, ze všech těch Lenek okolo mě. Když jsem nikdo dostávám se do světa neexistujících náhod. A tam mě odkazují zpátky a ty malicherné zemské trable mě zas odpalují do ticha a netečnosti a ta stabilita, cítím ji, tuším, museli mi to říkat? Mám vůbec chuť a potřebu o tom vyprávět, když vím, o co tu jde? Když tuším souvislosti a jsem na hladině i vně? Souvisí slova a myšlenky jen s pátráním a když se zjeví pravda nejen že je nepopsatelná, miliardy slov by ji nevystihly v celku, ale taky je marné a zbytečné o ní cokoliv psát, neboť není jak ji sdělit ani nemůže být popsána slovy, ta jsou jen hledáním a ty potřebná už dávno existují. Cesty

jsou naznačeny, žitím procházíme a stáváme se vědomou částí universa viděním pochopeného procítění.

Na pláži je mlha, kapénky soli dýchám a balím si holé paže do ručníku, je mi vlhce chladno. Mám pocit omezenosti časem, kvůli pokutě za parkování. Jak nemilosrdně se vkrádají stupidity do klimbající duše. Je jediná možnost, přijmout potenciální trest. Vždyť jde jen o výměnu energie, 4 hodiny práce za krásný den na pláži. Ano, nebudu spěchat. Jsem svázaná, ale přitom volná ve volbě svých rozhodnutí. Škoda, že nemám plavky. Slunce mlží vodu, jsem v bílé buňce a konexe s okolními vlnami, skálami jsou slepé. Ledový oceán hryže do lýtek, kolen, máčí mi sukni. Připojila jsem se k matce a synovi a jdeme spolu na hranici pěny. Takové rozkošné t'apicky za sebou necháváme. Celé mléčné údolí, i nad skalami jsou zahlceni tím hustým kouřem z moře, i ti v těch autech nad námi tuší, kdo vládne a počíná zemi v dnešní den.

A slunce hřeje jen z jedné strany a serfaři se mi dívají mezi nohy, dělníci hvízdají cirkulárkou a už můžu vidět svět. Otec už ukázal plodové vodě, zač je toho loket. Je jasno i v mé hlavě? Amerika. Kalifornie. Snůška lží, tužeb i skutečností. Žij jak můžeš, všechno se počítá. Rovnováha, kompenzace, svoboda za útisk, veselí a radost za utrpení a zklamanost. Nikdo tu není permanentně šťastný, nikdo není na dně dýl než mu to povolí. Tlačí mě zadek, sedím na kameni, studí mě rozhrabaný písek, nemyslím na nic. Je to lepší, kdybych měla myslet na všechno a nic neupřednostňovat, snažit se být spravedlivá, rozskočila by se mi hlava. I oni si jen tak brázdí vlny a nevím, která situace by měla být vážnější, která zasluhuje vícero pozornosti. Přijdou mi všechny stejně malé a pomíjivé. Pozorují ty kluky svalnaté, plné energie, serfují, běhají, lesknou se potem, metají kozelce, lepší bylo, když byla mlha, byli jsme si blíží. To jen jednou za čas se odnikud vynořil člověk a vstoupil do mého obzoru a pobyl se mnou na chvíli úsměvu a pohlazení štěněte, slyším flétnu a vzpomenu si na černošského gazelího Stevna. Nedivím se, že ho Moňa měla ráda. Zároveň však nechápu, že z něj viděla jen tak málo. I když já nevidím o nic víc, vidět nechci, už mám jiné tělo a svádělo by mě k nepravostem.

Je krásně, studeno horce. To je nádhera, cítím se tak klidně a šťastně. To ta ukolébavka vln. Ta jemná zvuková hladina mě hýčká, ačkoliv je to podivný hluk, nemelodický a nesouvislý nikdy mi nepřišel protivný či nesnesitelný. Každý jiný zvuk podobného charakteru bych asi přijímala s jemným odstupem, ale to přirozeno, ty hluboké pohyby, zdola napovrch, našlehat pěnu, tk tak tak, cccccccccc, tk tk tk, olizuje moře mé nohy a mlaská si u toho.

Je odliv, hladina je daleko, oceán odhaluje své vnitřnosti. Vypustila jsem z vlasů bolest, cítila sluneční paprsky na nohou a břichu, spala jsem ve stoje.

....Říkám si, že jsem šťastná. Jen proto, že se klepu zimou, ale takovou tou neviditelnou, protože mi teplý vítr suší slané vlasy, odrané koleno pálí, vlna mě smetla a přitiskla k písečnému dnu, mám zalehlé v pravém uchu, snědla jsem dva suchárky, kupí se okolo mě hafl serfařů, od blond'atých děcek po staré chlapy s chlupatými zády, kameny jsou jejich spot, sedím na frekventovaném místě, prý jestli miss my family a já na to, jak to, že to víš. Skotačila sem s vlnami, dlouho plavala, jen tak poskakovala, nechala se převracet a houpat, zakonzervovaná mražená rybka, tělo ztužené, kůže napnutá. Teď je pozoruju,

prožívám to s nima, ten nával a a a a přehoupnutí, letmé plácnutí vrcholků těch nejtenčích z vln přes hrot a s hukotem se zarulovat do sebe, zbyde jen šustění pěnových bublinek na lesklém písku a znovu nabírám, nabírám, rostu rostu, těžce se zvedám a mohutním, nahrbím nejvyšší vrcholek, jeden nádech, perličky na hřebeni, pár ulítlých kapiček a už divocí bílí koně drtí hmotu, ze které jsou stvoření a místo krve albedo vřící matérie a pak zdánlivě usne, ale jen dřímá a zdá se. Hluboké víry stále točí pod koly.

Hm rozhlídla jsem se a pláž je plná. Je mi tepleji, cítím se tak dobře, i když svět okolo mě není tak dobrý. Ale asi je dost dobrý na to, abych se cítila dobře, že?

Byla jsem nemocná smutkem. Tekla ze mě bolest. Jeho černé vlasy, teď už vím více. Můžu si dovolit propadnout tužbám, to protože jimi živím svůj svět. Svět protkaný váhami, můj osud, mé ponaučení, mé zklamání a štěstí. Je tak mladý, ale chvílemi to cítí se mnou, je vevnitř krásný, je mi z něj dobře, někdy jsem sestra, jindy spojená skrz oči, sick and love. Smáli jsme se tomu a dnes už jsem nemá. I on mlčí. Je to jemné a citlivé. Snažím se to udržet. Víím, z čeho mám strach. A přitom bych si chtěla užívat ten naplňující pocit, to objetí a rty, teplo mezi námi, hezký smích a jemný přízvuk, co mi to tam říkali? A cos mi říkal ty? Shy. So shy. And sweet.

Co víc chtít, deštivé ráno, zmizel jsi, oba jsme na to čekali. Mračna se stahovala, nebe bylo husté, kameny od bláta, na obří ploše oceánu byly stíny a tvarovaly skvrny jak zemi, celá ta plocha byla tak hmotná a pevná. A tys tam se mnou nechtěls být. Vždyť po tobě nic nechci. Chci ti jen dát kus svého času a myšlenek, nečekám nic zpátky, už jsem zvyklá nic nečekat. V noci mě napadlo něco krásného. Už nevím, co to bylo. Snad něco o mikrosunci. že kdyby se celá zeměkoule smrskla do tenisáku, byli bychom tak malí, že bychom ani nebyli. Bylo to krásné, na to tak myslet.

Vím, proč jsem tě potkala a proč zkamání a proč samota. Je to příležitost. O vás všech přemýšlet. A kdo ví kolik před vámi bylo ve stejném znamení. Je vás jen pár v množině všech mnou poskvřených, ale je to s vámi v něčem tak stejné. A od každého ke každému se něco učím. Je čas na další kapitolu.

Kapitola o ní a o nich.

Famme fatale & wild soft boys.

První, kterého si uvědomovala, byl dlouho jejím dobrým přítelem, sbírali spolu opium a smáli se na mezi vedle kolejí. Dívala se na jeho líčka a vykulené oči. Dlouho do noci. Byl sám ve velkém domě a chtěl s ní zůstat až do rána. Zůstala a hráli hry. Dostihy a sázky. A bylo brzké ráno a ona unaveně řekla, že už půjde. A byla ráda, že odešla bez doteku, jen s teplým pohledem. Kéž by to byl bratr Tomáš. Chtěla k němu být blíž, vskočila mu do náruče a byla šťastná. Byl pro ni muž v probouzející se době. Kdesi se to zkazilo. Někdo chtěl víc než bylo potřeba. Někdo se nechtěl otevřít tak jak bylo potřeba. Láska změnila pól. Nenávist a pohrdání. Pocit ublížení. Řekla mu spoustu zlých slov. Jemu, který si na nich tolik zakládá, pro něhož je mluvené či psané nástrojem pochopení. Miloval slova a ona je použila jako zbraň, virus hryzajících myšlenek strachu z nejistoty, břitká vražedná

slova. Plná hnusu a jedu. Zasáhla ho hluboko, plných pět let se uzdravoval. A změnil se, ona katalytická žena mu snad nakonec pomohla, ale kdoví jak by vše bylo, kdyby..... může jen spekulovat. Po těch letech míjení se zas uviděli, šli bok po boku, čas se obnovil, mluvili dlouho do noci, opatrní na slova, hlídali se a poznali, že každý už je jinde a vždycky byl, i přes jeho milý úsměv, i přes jeho přitažlivé tělo, i přes její pohledy do něj dovnitř. Tváří se to jako decentní happyend.

O druhém tom démonu, lze říci tohle: očaroval ji hudbou, rytmem, odvahou, spontánností, byl divoký a divný, byla pro něj nová neznámá. Všechno mělo rychlý spád. Potkali se na protest akci, demonstrovali právě tu divokost a neposlušnost, jakýkoliv názor. A ona byla zvědavá. Měla touhu a to se vyplácí. Seděl špinavý v první řadě, před kordónem černých plastických policajtů, pod sebou buben, hrál jsi tak dobře, tak skvěle, že jí začaly rudnout tváře. A zpívals, spíš halekals, bláznivý šaman, údery, údery, křik všech, vedls je svým duněním. A ona, oko skrze čočku, z reality na celuloid, teleobjektivem se dotýkala jeho kůže, díval ses jí do očí viděl si ji už tehdy proč Tibore..... mohlo to tím skončit. Vrátila se za svým podmaněným mužem a voda jí protékala mezi prsty. Táhlo ji to dokonat tu odyseu. A tak šla a neví, proč ho potkala. Kdo to chtěl. Byl na tom stejném místě. Možná je pořád stejný a dnes by to už byla tušila, ale tehdy jen doufala. Bratrsky si s ní vyměnil cigaretu, tabák za tabák, nějak se začít musí. A pak tanec v THC, byl ten kluk šílený, nebo jen bezprostřední? Až do rána, nešlo to skončit. Držel ji za ruku a ona se topila v moři citů, rozpustila se a jen tak ruka a energie z jeho dlaně byla v té tmě, v klubu, dlouho po půlnoci. A měla se vrátit domů, k tomu svému poddajnému. A jen náhodou, že ji na schodech tak blízko k domovu, neznásilnil, byl neodbytný, dotýkal se všude, nešel zastavit.

Bylo ráno, seděli na okně, slunce skrze sklo hřálo, po všech těch cigárách ji hrozně bolela hlava, toužila splavit to ze sebe, všechno odnést pryč. Zmizel. Prázdnost. Sucho. Vřící srdce. Rozjitřená mysl. Minimum indicií, které o něm měla. Démon, šaman, Tibor a zvláštní příjmení, které si nepamatovala. Říkal něco o polygrafii. Takových škol nebude v Brně moc. Zavolala a ptala se. A ani Tiborů, divokých Tiborů není na takových školách moc. Alespoň příjmení. A jeho příjmení nebylo zas až tak běžné, nebylo jich v seznamu moc. Jen jedno. Volala z budky od obchodáku, kolo opřené o zábradlí, Leňa, detektiv ze Bzence. A jeho matka jí do telefonu říkala, prý jestli má na něj nějaký vliv, tak ať mu domluví, ať žije normálně. A ona se smála a říkala, že ho zná sotva pár hodin. A nevydržela to a musela za ním jet. Zaklepala u něj na dveře, ospalý otevřel a netušil jak..... zjevila se u něj v pavlačovém domě a chtěla ho..... tentokrát to byla ona, kdo už nemohl čekat. Hrál na buben, kytaru i flétnu, cikánská krev, spirit po kapkách.

A pak bylo po tom a ona odešla, ukojená mentálně. A chtěla s ním být a když s ním pak byla, záhy poznala, že je to omyl. Velký omyl, osudový omyl. Že vyčarovala znamení v bolavém srdci toho chlapce, co už byl napůl blázen a zmátla ho ještě víc. A pak když ji po pár dnech doopravdy omrzelo, začala na něj být zlá. Zlá a odmítající. Nemohla být jiná, tisknul ji do kouta, ona ho nenáviděla. Vysmála se mu, když jí řekl, že si ji v příštím životě vezme, odmítla mu pomoci, když se rozhodl odejít, byla šťastná, když vyklidil pole, nemusela bodat do živého masa. A takto mohlo skončit. Mohli se rozejít ve zlém a nikdy se znovu nepotkat. Tak proč jí kříží cestu v těch nejzvláštnějších chvílích, proč jí říká, že ji miluje, proč to musí říkat, když to říkají jeho oči. Proč ji objímá, když ji čeká

těžké období, proč se tváří smutně, když ji vidí líbat se s jinými. Je to už pár let, co minulost byla přítomností.
Je tohle end?

Podobný chlapec, tmavé vlasy, bystré oči, snědá kůže, tentokrát inteligentní úsměv, delikátní humor, pružné tělo, krásné rty a čistě materialistický pohled na svět. Jeho doménou byla politika, historie a lidstvo jako společenství v interakcích. Znali se dlouho, dávno před tím, než se z něj stal přítel její kamarádky. Tehdy, když byl ještě sám za sebe, kdy o sobě mluvil v jednotném čísle, byla u něj v posteli, u něj v malinkatém pokoji, na uzounké posteli. Přitiskl k sobě, zahříval jí studený zadek, objímal okolo pasu. Žádný sex. Zabořil bradu do jejího klíčního důlku a spokojeně funěl, bylo jí sladce v její periodě promiskuity. Jen z toho hezkého přiblížení. Ale i tak ho tu noc opustila, seděla sama na schodech na studené kolejní dlažbě a kouřila, už neví nad čím přemýšlela, možná nad možnostmi. Pár let po té, ale těsně před tím než spolu odjeli do inkvizičního kempu, ji ráno políbil. A řekl, že se těší. A tam, tam kde se stalo to, se líbali dál, potajmu a divoce, nebezpečně pokušitelsky, řekl jí, že má rád její zpěv, řekl jí, že mu voní, jemně se jí dotýkal pod tričkem, věnoval jí tajné smyslné pohledy, tu noc se jí svěřil, že touží po chlapci a ona mu vzápětí na to stáhla jeho ruku do kalhotek. Bylo to opilé a hrané a myslela přitom na jiného. Šeptala snad i jeho jméno. Libido si užívalo. Druhý den ráno je našla nahé spát v posteli její kamarádka a jeho přítelkyně. Co jsi mi to udělala, Lenko? A Marcel řekl, že to ona ho znásilnila. Začal se ztrácet, rozbředl se, znejistěl, síla ho opustila. Ona už se na něj nikdy nepodívala jinak než s opovržením. Za rok se oženil s tou, co ji podvedl. Does it make any sence? Cítila se odkopnutá, byla na pár okamžiků omočená v čiré zamilovanosti a jeho útek byl oslabující. Nevěděla jestli ještě pořád zůstává v realitě. Z okolí se začaly stahovat smyčky morality, nechápala, co za svět je venku a co předsudky dokáží. Poučila se o samotě a vyvržení z jakéhosi ubohého společenství chudáků, co je svírá strach, co se bojí sáhnout do ohně, přestože je vábí a přitahuje. Ale možná to bylo ještě jinak a po té, co ji odkopl, se cítila zraněná, že jim vstříkla jed do tváře a necítila provinění, nečinila pokání, jelikož bylo ublíženo všem a fermentace ukázala pravé složení každého z nás. Ten rok byl pro všechny zúčastněné, vyjma jí, konečný.

Jeden z velkých váhavých, co ji neustále překvapuje, on je snad osud. A ona se ho bojí. Proto utíká. Když ji poprvé políbil, málem jí vybil zuby neurvalostí. Nikdy nevěděl jak projevit svou lásku a něhu. Byl to ten největší pozér a hráč v její cestě, nikdy se netvářil pravdivě, každá cestička se rozvětvila a odváděla pryč od jistoty. Ona má však šestý smysl pro nepravosti, protože ona je nepravost sama. Ona ví, co je to podle podvádět, tajuplně krást, bezbožně lhát, z hlubin nenávidět, s potěšením trápit, rychle zabíjet, cítí to, jako liška cítí noru. Postupem času stráveného s ním to začala cítit ještě před tím, než se něco stalo. Stahovaly se indície, podivné ovzduší zkaženosti, pot strachu, neboť i on se jí bál. Lenka má silné paže a tvrdé pěsti a po otci je rváč. Ale oba se bojí. Zač tohle utrpení? Za betlémskou hvězdu? Za prvnotní jiskru slunce a nahlédnutí do ráje a ovonění růže dokonalostí? Za nenadálé překvapení, když jí

.....)

Dnes nad ránem měla krásný sen, po všech těch reálných zklamáních jí její milý Filip, taky měl podivné příjmení snad Škvařil, nejkrásnější ze všech milenců objímal a ona se ptala, kdy že to v pubertě byla tak šťastná, když se spolu líbali na šterku a komáři štípali tak, že museli utéct a pak vedle sebe jeli na kolech jen se usmívala, byla tma mohla se smát na plno, mohla si i kousat jazyk, když jela za ním, štěstím. Tuto noc ji miloval a chtěl ji hladit a mít rád. Znovu po těch letech. Ale i tehdy to byla iluze, a v té neustále prodlívá.

Píseň pro Jimiho už jsi daleko ode mě můj milovaný, byl jsi já na pár okamžiků a já se cítila spjatá navěky. Věk končí když jsi se stal divným. Znovu a znovu přijímám s pokorou trest osamělosti výměnou za probleskující okamžiky sjednocení vnějšího, tak tělesného a laskavého. Jsem tak naivní a ráda zapomínám.

Simple song for Jim.

Look at me
I'm a beautiful boy
All I have
I cannot afford
I don't know
The way I go
Just ride my skate
Just be alone

Look at you
You're Czech beautiful girl
All you want
And you cannot pay
Certain days stay in
Heaven uncrowned
Than drive to hell
Follow blind line

Look at your eyes
Sea full of waves

Part two again....

Emptiness is loneliness loneliness is cleanliness and cleanliness is godliness and god is empty just like me

Vrací se znovu k nule. Je jedna, ale postrádá sebe. Nenalézá se. Provázejí ji divné sny, měla utrženou pravou ruku v rameni a nikdo jí nechtěl pomoci, přirostla jí zpátky ale divně, spíš ji tam měla zasazenou jako pahýlek, odumřelou květinu, v nemocnici jí čistili ledviny, čtyři a čtyři pod sebou, pěkné obdélničky plné krve, vstříkli sérum a pak odsáli sraženinu, probudila se jako čistá dívka. Jimi měl čepici hluboko do čela, byl to on? Byl to jen sen.

Dnešní den byl krásný, nejkrásnější z posledních dnů, do té doby než..... Probudila se po příjemné noci svobodného dýchání, měla zablokovaný sval na levé straně páteře, ale smála se a protahovala v provizorní postýlce, měla chuť vyskočit a radovat se. Svítalo a páliło californské slunce, Matisa byla nahá v koupelně, Shaun se usmíval a šel vyvenčit psa, jeho kamarád Dusty neměla pro něj v tu chvíli slova. Prodávali junkie stuff před domem, Mexikům, podivným rybářům, baseball a rukavici za 4 bugs, nefunkční počítač, postel, stereo, akvárium, poslouchali punk, skákali na skejtu přes krabici se softwarem, malá sousedovic holka, pihovatá Seige koupila velkého tajgra a říkala mu „tígr“. Slunce pražilo do černého trička, bylo na serf, vařila jsem polívku, už ne českou, ale mou, s malou, od boha políbenou Seidge jsme tancovaly na soniky a sypaly koření do kastrólu, byla má vysněná dcera, zvědavá, veselá, šťastná, i já jsem byla šťastná, smála jsem se na Dustyho, pihatého, dělaly jsme si z něj legraci, byl tak tichý a klidný. Bylo mu asi taky dobře. Byla jsem zvědavá jaké má vlasy a překvapilo mě, že krátké a tmavé, hodně tmavé, a vůbec mě překvapilo, že je tak hezký, přála jsem si ho políbit, jen se semknutými rty, jako na základce, byli jsme na chvíli děcka z ulice, jedenáct, dvanáct, nemotorní a nezkušení, prodlíváš v mé fantazii.

Je to její jediná záchrana, spousta těch přitažlivých kluků okolo ji houpá ven ze smutku, každý den nová tvář, nová možnost změny v jejím marném životě jednotlivosti. I když je to vlastně pořád plané, naděje neumírá a sytí se skutečností, kapka po kapce, už přece musí přijít ten, kterému může rozumět a on jí, kterému má co říct a on bude sdílet s ní jeho city. Musela opustit sladce se kolébající hodinu polední a odešla za svými milovanými dětmi, její malé milé holčičky, hrály si na dvoře v bazéně, ledový vítr, horké jakuzzi, položila se do vroucí slasti narozeninového dortu se zmrzlinou, po krk ve vodě, průzory sledovala vnitřní přátelství dětství, holky okolo ní, jedna z nich, kde budou v jejím věku, dnes si byli rovny, duše vedle duše, není rozdíl ve váze, věku a starostech.

Lenka má krásné dny, i když ji smete vlna a board kopne do tváře, i když jí little Jimi volal, že možná jen sex, ale rozhodně ne lásku, i když musí poslouchat zamindrákovanou Tommyho zpověď o jeho inteligenci, i když stojí sama v baru a má oči pro jednoho a on pro jinou, pořád se cítí svobodně a hladce. Do té doby než přišla zpráva od něj a na další odpovědi musí čekat nekonečné turecké hodiny. Její ex ex ex extenze do minulého života, tak trýznivá neustále a stále zraňující, ubývá na intenzitě, ale pohaslo jí hned v očích, co po ní chce, neumí si o to říct, plácá okolo sebe, čeří vodu, ona se snaží

zapomenout, vymazat ho z paměti, i když tam úplně dole v koutku čeká a tuší a doufá, že ho miluje, už jsou to jen prázdná místa, kde se líbali a snažili se o porozumění. A on jí teď píše o jiné, že ji má rád, ne tak jako ji před tím, ale že ona není zlá, a nikdy tedy nepřijde to, co cítil kdysi s ní. Ty extrémní lásky a nenávisti, ten životní boj dobra a zla, kořen života a smrti, chce asi žít jednoduchý život, bude toho schopen? Ona už se pro něj nechce obětovat, je tak silná sama se sebou, ačkoliv třepe z místa na místo, hluché dny, málo utěšení, jen si utíká, jak Dusty mu vyhrnula triko, velká modrá loď na předloktí, chtěla by se tam vrátit a znovu se ho dotknout a prodlít v tom doteku celou svou ženu, celou noc, celý týden, kdy ho může znovu vidět, jak moc se bude ostýchat se k němu přiblížit, jak moc by se teď chtěla zkusit do nicoty a kdy ho znovu uvidí, myšlenky okupující její jednoduchý mozek, lehké jako dnešní vítr se sluncem, prosté a nezávažné. Plní se jimy dobře čas snění a prostoje.

i.m cool hunter making u my way

mám v sobě otcovu krev lovce, trpělivá ve vyčkávání, ostříží oči, poklidnou mysl, meditace před útokem, samurajský meč spokojeně spočívá v pochvě, osamotě na stráž, tati, proč jsi mi tak vzdálený, proč neumíš mluvit o sobě a o mě, jsem víc než tvá dcera a ty možná umřeš než se vrátím, jsi pro mě důležitý, budu tě postrádat a utíká mi s tebou kus mého života? Mohla bych se více pochopit skrze tebe?

Vypadá to, že všechno už je za ní. Vypadá to tak, krvácí a je šťastná, modlila se k bohu, aby nemusela být ženou, reproduktivní květinou, nedělala víc než seděla myslí ve svém bříse a tiše skenovala každý pohyb střev a tlak nezdravého jídla v žaludku. Příliš vysoko byla bolest a ona začala panikařit a ztrácet se v nich. I mě pohltila neuróza veřelce, nemůže se znovu dozvědět tu krutou zprávu, historie by si byla příliš nápodobná, tohle jí přece její tělo nemůže udělat, znovu ji zklamat, nemůže jí přece přinutit znovu vraždit, už bylo dost neštěstí a smutku, napodruhé už by si neobhájila transformaci hmoty, energie a ducha a proklínala se, že byla stupidní, proklínala se za emoční otevření svého srdce a vagíny a zapřísáhla se, že sperma nikdy víc nebude omezovat její život, světlohoše zasklí odmítavým úsměvem a svěří se do rukou malinkých drog, krotících její hormony do stádečka poslušných oveček, nemůže být divokou spontánně ronící dívkou, daň by byla příliš vysoká a ztratila by své fiktivní solitérství ... na chvíli jí lichotil její zpackaný osud, třet někde v díře v americe, mít spratka a žít v papírovém domku na okraji společnosti, jak směšná romantická představa silné a vyrovnané matky, kterou ona nikdy nebude, i když na konci svého věku nezbude jiné vykoupení než císařovna, ještě má čas, ještě neumírá, teď jen odplouvá mrtvolka jejího imaginárního strachu, pohromy života a smrti. Je šťastná potichu, neřekne nikomu, umlčí své vydechnutí a vydá se ze sebe s každou kapkou menstruační krve. Teď už může, už zas může stát krok nad sebou a mluvit s lehkostí toho, co může být zapomenuto, aby se mohlo znovu opakovat a překvapovat ... reálně nemůže říct nic ... je to příliš banální příběh, jen pozadí reprízy mu dodává tragičnosti, všechno se láme v plané strachování, protože je to jen smyšlený sebeútok, který se na chvíli opovážil tvářit se skutečně a právoplatně. Vyspala se s ním, protože jí řekl, že se mu o ní zdál sen a jí to připadalo symbolické, stejně neměla jinou možnost, tělo se odebralo do spánku, mysl ležela naznak v opiátech a emoce čechraly peřiny sexu, byl tak hebký a jemný, dokud ji nechytily zezadu za vlasy, nechtěla se dívat, chtěla se cítit a říkal jí, že ji už dávno čekal, mohla tušit, že je to děvka kluk, měla tušit, že lži jsou

jednoduché a další dvacetijednaletý nedozralý cool boy nebude láska jak ji chtěla a čekala na něj dlouho, mysl upnutou jako ji už znáte, ne?

...už ji přece trochu znáte Lenku, co se nerada odpoutává od svých ideí a co se mezitím událo? co jí nepřidalo ke cti odvážné dobrodružkyně? jeden den, co byl, ten jeden den se znovu zamilovala do jiného loosera a ten jí doteď světélkuje na sítnici, mohla se s ním smát a povídat a nemusela cítit kundu, jen trošičku..... jen jemně..... dnes byl znovu ten jeden den náhoda a štěstí a přála si to, zasloužila si to a děkuje a možná by chtěla milovat, copak já vím.....

Ten jeden den, co byl, jí řekla její jediná láska, že už není láskou, že už je odvívajícím oparem, že ačkoliv trny rozdrásaly srdce a špína sedí hluboko, je už někdo, kdo líže rány s přiměřenou láskyplností a poslušností a normálností a trochu nudou, že její bývalý přítel od té doby, co ho opustila už dlouhých pár měsíců šoustá jinou obyčejnou holku a je tomu rád. Lenku to zranilo a zranilo to i mě, proto jsem nemohla mluvit, plakala jsem do písku a cítila se na dně, jako když mi umřel můj nejlepší přítel mého dětství, možná bych měla povědět něco o něm, pro znovuprožití hlubokého zármutku, byla to má největší láska, mlčenlivá, trpělivá, smutná, milovala jsem jeho hrud' a krásně klenutou lebku, to moudré čelo a kaštanové hnědé oči, byl ke mně vždycky milostivý, plakávala jsem mu do ouška, šeptala o provinění světa a nespravedlnosti na mně napáchané a on se mnou soucítit, viděl do mě, byl se mnou, když jsem měla strach, vlezla jsem do jeho malého tmavého pokojíku, stočila se vedle něj do klubíčka, cítila jeho smradlavé nožky, občas s sebou trhnul ve spánku, chyt' ho chyt' ho, povzbuzovala jsem dětsky škodolibě, ale s láskyplným úsměvem jako jsem znala od maminek, možná jsem byla jedine šťastná, když jsem měla jeho, byl celým srdcem můj, vždy jsem mu důvěřovala a on věděl, že jsem jeho doživotní láska, kousal mě do rukou, jemně, ale vytrvale, věděl, že mi to dělá tak dobře, drtil mi kostičky hluboko mezi žíly, prokousej se skrz mé dlouhatánské hubené krásné ruce, co jsem se za ně tolik styděla, když jsem jezdila autobusem ze školy, jsem si je schovávala pod stehna, protože mi ty ruce nepříslušely, byly to zlodějské prsty s vyboulenými klouby rozsahu stupnice, tak lehce čarovaly, běhajíce po klávesnici tři rychle dolů a pomalu rozvážně čtyři zpět, píseň pro Fedorka, miluji očima a srdcem, byl to můj největší přítel, ještě o něm budu vyprávět, zůstal mi hluboký šrám z jeho nepřítomnosti a teď jsem plakala na pláži a byly to stejné slzy oplakávající konec jednoho svazku, smrt a opuštění.

Nic nepomáhá, je to úplně směšné, cítí se tak prázdně a dělá podivné věci a podivné věci se dějí jí, aniž by se o to snažila. Kousla ji do prstu bláznivá kočka, má ho oteklý jako klobásek, nemůže s ním hýbat, pocítila zklamání z lidí, co je dneska potkala, prázdnotu a nudu, tu stejnou, co cítí ona sama, vlny ji hřály, ale i přesto dostala serfem ránu do hlavy, má rozbitý kořen nosu a bouli na čele, došel jí ten dlouho očekávaný dopis od jejího nejbližšího, ale předtím, než se do něj podívala, zavolala svému milenci, co ji nemiloval, jen šoustal. Co dál, ještě není noc.

Kdesi se jí to zlo začíná ztrácet, kdy se v ní zmáhálo, pamatuje si na to? Bojí se už konečně? Asi ne, říkala si, že je připravená zemřít, protože život je krásný a smrt též. Je to lákavá cesta do absolutního neznáma. A přece přes všechn ten pocit nevinnosti,

dmýchá zlo, je plný měsíc, je to citlivé, hrnou se na ni zlá slova a ona jen civí a vrtí hlavou, co že to prej nesmí dělat. A proč ne ? Co ze sebe dáváte se vrací zpět, zlo zlem jsem vyrovnání a kombinace, princess of darkness, krutá matka jednou rukou přihrnující, druhou láme kosti. Proč, nemám důvod se oddávat myšlenkách na ochranu, co se má stát stane se, nemáte vyhnoutí, stejně jako já. Všechno jednou končí, a vyjebáváš li ty se mnou kvůli mým hříchům minulosti, někdo vyjebá s tebou i kdybych to zas měla být já. Žádná novověká transformace.

Zase se trochu cítí, že by mohla něco sdělit, možná to jen chce zachovat či prožít znovu, protože děj skončil a atmosféra vyprchává. Cítí tu sílu rostoucích paží, zkamenělý sval. Neví, co dřív. Nejintenzivněji si asi prožila poslední dva dny. Vrátila se o deset let zpátky, do víru rave a přesných linií robotího tance v těle mladé ladné entropické dívky. Zahrnula se do svého stavu světa, vymezeného dancefloorem, pár krychlovými decimetry mezi ostatními tikajícími těly, nikomu neviděla do tváře, kroužili okolo ní barevné trička a snědé zpcené ruce, obávala se, že kdo se jednou usměje víckrát ho nebude schopna poznat, ale tu noc byla moc nadržena na to, aby je nechala uniknout s jediným pohledem. Ten jeden, zjevil se jako první a dokonal se k vrcholu na zachodkách Avalonu, možná ji chtěl u toho vidět, ale na to ona nepomyslela. Poznávala ho v průběhu večera jen podle hnědé kšiltovky s oranžovým čtvercem, kdyby si ji sundal, neznámý něžný provokatér, asi by se cítila zmatená. Zprvu s ním nepočítala, dva náhodné pohledy, které tolikrát sklouznou do zapomnění. Neplánovala nic kromě tance, třásla se s tíhou breakbeatů, šílených spirálovitých proměn a variací, pulsovaly jí čakry poslušností atomových hodinek, neměla konce, nemohla se zastavit, to hudba ji rozkrájela na neposlušné skotačící kousičky, s přibívajícím teplotou sálu a s únavou z těch všech předchozích a dlouhých nádherných dnů, které teď chci popsat, protože nelze psát lineárně o událostech, kterými se zabývá v mysli neustále, které ovlivňují její pohyby, které rozdmýchávají její utoužené srdce.

Tam v horách, na svištícím ledu, se všemi zraněními z nadměrného nadšení se jí naplnila duše spokojeností, byla už zpola plná slané vody z oceánu, kde ještě den předtím serfovala slunečné vlny, plavala jako korek, jako lanýžek, o kterém nikdy nic nevěděla a ani nechce vědět, aby si nezkazila chuť dětské metafory, bradu na založených rukách, odpočívá na prkně, sem tam slané pálivě šplouchne do nosních dírek, ale vodní krajina je stříbrná a modrá, pod ní hučí víry vodních příšer a mořských potvor, občas se tvoří jedovaté kruhy i mezi vlnami, oj oj pádluj pryč, Leni, nebo se dotkneš a zřialovíš, a ještě jednu vlnu, prosím, moře, ještě jednu a už vylezu promrzlá ven, neprodlužuj mou třasavku, pošli mi nádhernou vlnu, co mě vynese do běžového písku laguny.

A zpět na mráz, kde se sníh sváží pár sekund za tebou a dělá ti tím doprovod, symfonie snowboardingu, nohy se ti protáčejí jako na kluzišti, prkénkový balet královny s helmou, ta rychlost ale smrtelná a bolí, ale nemůžu odolat, pustit se dolů z kopce a odvázat se od mého dlouhého života vzpomínek a dluhů, neexistuje nic než krystaly ledu třytící se závratnou rychlostí, plochy a stíny bílé, zářící, vodové, šedé, vše podstatné pro přežití, zjednodušený smysl a pod kopcem si říkáš, měla jsem štěstí, nezranila jsem se tak moc, aby mě odsud museli odvléct.....začínala se ponáret hlouběji do snění o věcech minulých a zase rozhodila ruce do stran štěstím, poskočila jako kůzle a ráz naráz dupy dup třese

pánvi a bolí ji svaly na břiše, vlastně celý trup je unavený a bolavý, ale Lenka ráda překonává bolest v zájmu vyšší blaženosti, a vůbec všichni ti okolo, tak krásně se vlní a prohýbají, těla se nám koupou v hustém hukotu repráků, diletantský diktát rytmu nás svádí do hromadného hypnotického výskotu, natřela si suché a spálené rty lesklou hnědou věcí z tubičky, viděl ji, aniž by si tento záměr předem pořádně naplánovala, sklopila oči a věděla, že se blíží, jenže tou dobou vedle ní stál ten druhý, co měl černé triko a bílou kšiltovku hurley, do tváře jsem mu tou dobou taky moc neviděla, ale hezky se o mě staral, pořád mi byl na blízku a hezky se mě dotýkal a odháněl ode mě slizké sjeté hollywoodské figurky, měla jsem ho ráda a proto mě taky moc zranilo, když pak zmizel beze slova, když už i já jsem doufala, že z ty spousty hodin vedle sebe v zajetí tance a úsměvů, společného prostoru a vyhrazení se sami pro sebe vyústí možná v pár slov, možná jsi mi mohl alespoň říct tvé jméno, protože s prosakující nocí ses mi líbil čím dál tím víc a i já tobě, to vím, ale náš první kontakt byl beze slov a nevím, zdali tě kdy potkám zas, možná ano, ale poznám tě? stál jsi tam vedle ní, zrovna když se blížil ten první, co vytvořil kruh okolo ní, oddělil je na pár sekund a zas se ztratil..... vím, že jsi to nechápal a já se tou dobou cítila jako děvka, protože jsem ho chtěla, nakonec jsem vás měla oba, to když jsme spolu tančili, podléhali stejným vibracím, bylo mi nádherně, žila jsem ve světě krásných pohybů a extáze, vy dva, pro mě i pro ni ti nejzajímavější a nejpřitažlivější ze všech těch stovek podivuhodných a občas i strašidelných lidí, tak blizoučko mě. Cítily se tak blaženě tu noc, cítily čistou energii, svobodu země, prvního muže. Pak jsi ale ty, kterého jsem si oblíbila, málem jsem už i byla jedna mezi tvými kamarády, pak jsi odešel bez rozloučení, možná na tyhle věci nevěříš, možná ti bylo trapné z pár hodin dobrých pocitů dělat ukvapené závěry, možná sis to pak vyčítal, možná doufáš, že nejsem ztracená na věky a já též cítím, že tě ještě potkám, svět je malý a klubová scéna v los angeles ještě menší, každopádně, když zmizels, Lenka zůstala plně jen pro něj, neměla zábran a jak se u ní zas objevila hnědá s oranžovou, nejdivočejší tanečnice noci ostrova blažených zkrotla pod jeho hebkými polibky a doteky, ale nebylo to vzrušující, právě proto, že mé srdce kotvilo u tebe. Ale bylo to sladké a příjemné, rituální svádění k sexu, nebýt tenoučké látky mezi nima cítila by reálnou chuť píchat.

Ted' momentálně je zpátky u Jimiho, nezkratného a pochybovačného milence. Což je ten neproblematictější neznámý, co ho kdy potkala, mění se ze dne na den, z hodiny na hodinu, dokonce i další minutu už neví, kdo byl a co se dělo. Je pro ni přitažlivý právě pro svou nedostupnost, ví, že jakmile ho bude moci mít, přestane být pro ni tou magnetickou metou, vlastně ho jen zneužívá, a přislíbila si hrát ďáblůvu hru, na oko sladká, kdykoliv odvrátí tvář, probleskává znechucení, bohužel.....hihihi.... Ale stejně, myslela na něj celou cestu zpátky z andělského města na výslunní beach cities, tu dlouhou ospalou cestu dálnicí, chtěla se k němu přitisknout, chtěla vedle něj usnout jako napoprvé a zatím i naposled, Jimi píchá jen na otočku, Lenko, si pamatuj, bad boys have no feelings, jenže pak ji oddalovaný spánek přemohl a vzbudil ji až sen zvonění, tichý jeho hlas, what.s up, Lenka, dnes už ne Jimi, jsem mrtvá. Měla jsem těžký den, plný depresí a smutku z pastí nádherného zážitku, o kterém ti ale nesmím vyprávět, ne proto, že bych nechtěla, ale protože jsi mi to zakázal, aby si ke mě nepřilnul sdílenými slovy, miluješ mě právě proto, že mi nerozumíš, co vyprávím.

Troublemaker. Stýkáš se s podivíny, nedozrálými lidmi, snažíš se vcucnout jejich energii, ale jsou prázdní, mají zabordelený život, skoro jako ty, a jim pak sloužíš jako přetlakový píst, musíš poslouchat zlé slova zarývající se do tebe, zrezivělý nůž, zklamaná z jedovatosti přetvářky, co si vlastně o nich myslíš ty?

Rozdíl je v tom, že ty se svěříš knize, protože tak plyne tvá přirozenost, nechceš jim říkat do očí svou pravdu o nich, nechceš je zraňovat svým znechucením. Klub přátel nudy a prázdného tlachání, sexu, chlastu, serfařského předhánění, mazání si vzpomínek, krásné tváře s jizvami nicoty, co imponuje tvému životu na takové zatracenosti, spíše, co bylo motivací nekonečných prosezených a znuřených hodin ve společnosti nejnižší vrstvy, proč ta láska k vyvrhelům, ztraceným iluzím, přežívání bez naplnění, co jsi z nich chtěla vidět? Potenciál surové divokosti v nich ukryté, hazard myšlenek, v duši nenávist a odevzdání se proudu stejných dnů, co tě ještě zklamává, nebo už si jen tak potvrzuješ svou netečnost?

Lenka chtěla kool přátele, co jsou divocí, rádi se smějí, nehrajou si na tragiky, mají své hobby a jsou odevzdáni činnorodosti a z egoistického hlediska jsou krásní na pohled, mají ten neurvalý styl kluků ulice, nedistingovaná slova, jednoduchý a nekomplikovaný směr myšlení, pamatuješ si, kdy že jsi to naposledy měla co dočinění z rastamagory z teknifestivalů, s extremisty a rasisty, co se schovávaly do ulity odlišnosti s nádechem svobody, přitom tak vyděšení z opravdového porušení morálních pravidel, jsi zrůda Lenko, která tlačí vlastní kočár do kopce neuskutečnitelnosti. Děláš zázraky a vyvoláváš nenávist. Byla jsi stokrát vyobcována ze společnosti, protože se řídíš pravidly vlastního sobeckého uvažování, jsi maniak, který zneužívá ty chudáky přihlouplé, co si myslí, že tě můžou odsoudit, že mají právo svrhnout princeznu temnoty, ona se zakloní a jejich útočné pohledy z ní sklouznou, protože je pomazána olejem, chtěla si vzpomenout na dobu potlačení svého svědomí, pamatujete si, jedna z vás si kdysi dávno, mohlo jí být tak osmnáct, zakázala plakat a připouštět nebezpečnost světa, když provedla krok do antimorality a ještě se tím naivně chlubila, jaké to dobrodružství mimo svět zákonů, tehdy ale pak měla strach ze všech z okolí a proto si vymazala paměť a snažila se hrát hodnou holčičku, co trpí amnézií svých těžkých dnů, lhala si do vlastní paměti, aby se uchránila výčitek, možná tím začala svou kariéru alternativních životů. Rozdělila se v nepravosti, neodhalila se světu ve své zkaženosti, styděla se za poklesek svých činů. Lenka byla kleptomanka. Chtěla krást všechno, co nemohla mít, protože jí ty drobnosti přišli zbytečné, kradla úplně všude, hračky, zubní kartáčky, peníze, jídlo, oblečení, malovátko, zvědavé pohledy, líbilo se jí, že hraje svou hru na lišáka kradáka a je v tom tak dobrá, že ji nikdo neodhalí, že všichni žijí v iluzi prostovlasé holčičky, upřímné a solidní, kamarádké a slušně vychované, matko, řekla jsi mi někdy, že nemůžu mít všechno? Já jsi vždycky myslela, že můžu mít cokoli, co chci, vždy jsem si vzala to, co jsem chtěla i když jsem nesměla. Já, jedna z Lenek, která chce sežrat svět. S mou zatemněnou pamětí jsem se vypořádala po svém, byla jsem silná tvrdá neústupná nenávistná vždy oponující, chci se dál hrabat ve své agresivní minulosti?

Víte vy, kdo vůbec všechno já jsem? Jsem to stejné jako vy, plná zděšení z ukrutnosti žití, z možností ublížení našim tělesným i duševním schránkám, chtěla jsem zabíjet, pro čistotu rasy, chtěla jsem si hrát na nejoprávdovější z opravdových, je to stejný sen, co

hnal všechny pomatené diktátory světa, lež o dokonalosti lidského údělu, o možnosti vykonstruovat smysl života a hrát tu nejtupější ze všech her na dokonalost.

Vrací se mi zpět pomatenost nerozhodných dnů, vrací se mi zpět od těch, kterými jsem kdysi taky byla, trochu se cítím zoufalá, že má slova a myšlení jim nedovedu vysvětlit, protože když jim to chci říct, musím se hlídat abych je nezasáhla moc hluboko, Matisso, ty rozháraná feno, stavíš si okolo kruh nedotknutelnosti, vzrostlas do krásné labutě, ale mozek máš stále kačení, mluvíš o přátelství a o tom, jak ho kurvím a svádíš vinu na mou neoddanost tobě, já se ti jen omlouvám, protože v něčem máš pravdu, v tom, že víš jak otročit lidí, manipulovat jejich přirozenost, nechávat je v podřadné pozici, ani nevíš jak jsem se cítila zneužívaná, ale mlčela jsem, protože jsem myslela, že mi to patří, nechci být dál tvou otrokyní přátelství, ty si nevidíš na špičku nosu domýšlivá pseudolaskavá dámo, v něčem jsme si tak blízké.... právě proto se nenechám trápit mou vlastní stínovou osobou. Tvůj přítel Shaun, stejný hysterický idiot jako ty, bipolar, jak mu důvěrně, z vlastní zkušenosti říkáš, občas takový cool skate boy, s chováním malého spratka, co se drží mániných sukni, a když mu nějaká jiná žena dovolí, přilepí na ni jako štěnice, za tento výraz mu děkuji, neboť Lenku tak nazval a doporučil jí, aby se vrátila odkud přišla.... jako kdyby mohla nalézt tu cestu tak jednoduše, jak to zní.

Tommy, hodný kluk, co utekl do divočiny a pláče nad svou životní prohrou, zhrzený looser a posera, nařikající nad nepochopením a nedoceněním jeho úchvatné osobnosti, stejný křivák, lže do očí a tváří se u toho chápavě. Proč mu to já nemůžu říct do očí? Bez alibismu, nechci ho zranit a nemám právo a důvod ho na to upozorňovat, jaksi jsem ztratila ideu napravitelnosti a možnosti změnit jiných životní postoj, proto jsem mu volala a slušně se omluvila, protože cítím, že není čas na žhavé a rozhořčené vylívání si frustrací, nechci už být jednou z těch vybuchujících Lenek, když se jí někdo dotkne, vyletí z kůže a začne okolo sebe sekat hlava nehlava, všechno má svou cenu a pokaždé budu platit dál.

Kdo dál Johnny, ukecaný nešťastný typ, co pro sebe nemůže udělat víc, než že se zazdí do pyramidy předepsaného fakerského života, Kibi, co má krásné oči, krásný úsměv, plno ambicí, ale asi i plno neschopnosti udělat rozhodující krok, Dusty, ten pihatý iluzionista, co chtěl být spisovatel, ale než si byl schopen splnit jeden ze snů, opil se do jiného, jednoduššího, protože se v něm nemusí šlapat do kopce, do protisměru všech pohodlných kamarádů, a co teprv Jimi, můj zodiakální a sekretní bratr, má děvka, která mě neposlouchá, ten o sobě aspoň ví tolik, že je hloupý, možná se za to stydí, ale pravděpodobně s tím nic nenadělá.

Ovšem kdyby jste se zeptali kohokoliv z nich, tak jsou přece úžasní a free beach kids, no worry, easy ride, dělají jen to, co opravdu chtějí, sami sobě pány, žádné plané ambice a já jsem ta podivná, kook, weirdo, dork, bug, co otravuje jejich mysl připitomělymi poznámkami a komplikacemi, co se dívá, jak žijí a mlčí.

Jsem z ní otrávená, donekonečna omílá ty svá prázdná slova, plácá se v nich jak v tekutém jantaru, nikam se to nehýbe, nic už nechce sdělit, jen se koupe ve výmluvnosti, načapala jsem jí, že i ona o sobě si myslí, že je na dně a marná. Pokouší se komunikovat se světem,

ale zásobí jej jen prázdnotou, protože nemá sílu tvořit konstrukty beze smyslu, a pro ni opravdu nemá smysl jejich vnějšek a přece se do něj vměšuje, nemůže si pomoci, něco ji nutí činit se viditelnou, upozorňovat na sebe, je to proto, že všichni mlčí a ji přitahuje opozice a nebo jen iluzivní známka, že ještě žije a má pořád co říct, dokazovat okolí svou existenci, své opodstatnění, vyvolávat pochybnosti, nepokoje, drásat, hněvat, pobuřovat? Vyrovnávat a doplňovat, jen ne společně sdílet, ne být jednou ze všech, vždy hledat něco proti, hledat chyby, když ostatní jásají, obhajovat neoprávněné, minus plus, tangens, kotangens, viděla se jak píše a neví co, nepřemýšlí už o tom, protože slov je spousta a všechna umí mluvit nějakou řečí a je nepodstatné sdělení, protože je to jen hra, bez hranic a omezení, všechno bylo řečeno a každý nový řádek nabaluje tento výrok o další hutnější smotek permutací. Je to nuda, protože je to nekonečnost, uběhaná a vydýchaná, chtěla jsem žít věčně, měla jsem proto i dobré alibi, bála jsem se smrti už od malička, chodívala jsem brečivát k mamince do postele, i když mi bylo jedenáct, když jsem se v noci probudila a okolo mě černé tiché nic, že nechci umřít, že nechci, aby všechno zmizelo, ten stav neexistence a nepředstav mě děsil a sužoval, plakala jsem v hrdélku, teskná z konečného konce a nemožnosti volby. Utíkala jsem do snů a uvěřila v nesmrtelnost. Přišlo mi to jako sranda a dobře strávený čas, život mi přišel nakonec přišerně dlouhý a naducaný zážitky, taková mnohost, takové veselí a potenciál, ve všech z nás, až mě to právě pro tu svou všeobjemovost začlo řádně nudit. Je nás tu tolik, taková spousta, o jednu míň, kdo by si povzdechl, každý za čas zapomene, nebudu nikomu tak moc chybět, možná matce, ale ta už si to nějak vykličkuje se svým svědomím, možná otci, sestře, ale i ti by se s uplakanýma očima probrali do dalšího dne, často jsem v ty dny myslela na čistou bílou prostoru se ztraceným vědomím, jak jsem se do ní jednou dostala, díky souvislostem, že jsem se opila na nový rok a lezla křečkovi do akvária a kamarádka, když mě z něj tahala ven, bouchla jsem se do týla a pak ráno s otravou alkoholem, po pár injekcích jsem sebou asi třikrát švihla do té sterilní místnosti, kde byl nebeský klid, netečnost a úleva. Možná mě smrt odnese právě tam, kéž by, zasloužila bych si to. Venku začínají padat kapky deště, obloha už zas truchlí, co se stalo? Nebo se jen chceš se mnou očistit? Bylo to krátké, ale hezké. Proč jsem zlá? Víím, že jsem i nejsem. Víím, že jsem mé milované kočičky balila do šátku jako do uzlíčku a s bláznivým šklebem jsem s nimi točila nad hlavou a s horkým mrazením do mě pronikal jejich bezmocný kňoukot, po ďábelském kolotoči jsem je houpala na klíně a něžňounce jim šeptala, kdopak, kdopak ti to udělal, ty má chudinečko micinko, kdo tě tak trápil, miláčku, neboj se nic, jsi u mě, já tě ochráním.

Mou nejoblíbenější hrou s panenkami bylo, že se Klárka nebo Linda nebo Neli se vrací domů z nákupu či od krejčího a za dveřmi domečku je čeká hrůzostrašná podívaná, vše je vzhůru nohama, chaos, apokalypsa, věcičky zpřevrácené, měly jsme v domě někoho zlého, kdo nám chtěl ublížit, nic neukradl, o to mu nešlo, chtěl jen zničit to pěkné, co jsme si vystavěly, teď, matérie v troskách, dáme se do úklidu, za pár minut je všechno v pořádku, jakoby pohroma byla jen zpříjemněním odpoledne. Surovější stavy nastávaly, když jsem Kristýnku ostříhala na ježka a transplantovala jí špendlík coby penis a tento ukrutník se v mých dětských halucinacích schovával za skříní a znásilňoval mě, coby hlavní hrdinku mých umělohmotných pokojíčků s postýlkou s baldachýnem, s koupelníčkou s aluminiovým zrcadlem, s plně vybavenou kuchyní s tekoucí vodou, s minipokojíčkem pro minipanenky uvnitř domova mého panenkovského alterega.

Mého skutečného přítele později jsem chtěla vycvičit terorem, aby si zvykl, co ode mě může očekávat a později nebyl příliš šokován. Nezdařilo se. Šokovalo ho to už hned z rána. Netušila jsem, že lidé mají mít své vlastní životy, které nemůžu ovládat, netěšilo mě to a zlo ve mě bobtnalo úměrně s nemožností manipulovat druhou osobou. V totální bezmoci jsem byla nejděsivější saň s nožem v ruce, s nenávistným pohledem v prázdných očích. Stačí Vám pro dnešek dávka mé zloby?

A den druhý pokání, den třetí, čtvrtý, pátý, už jsou to týdny, přichází společnice deprese. Živím ji čokoládou a přecpáváním se čímkoliv, jsem do sebe, do prázdné nádoby schopna vtlačit tuny hmoty a přesto je pořád hladová, přesto tělo křičí o zdroj, moje vnitřní Lenka je zalepená hovny, nemůže se už ani pohnout, otekla jí víčka, těžce se jí dýchá, chodí jako husa, gágor nacpaný, těsně před zaříznutím. Tolik si všechny v ní přejí skončit to utrpení tady, na této zkurvené zeměkouli, kde listy voní a moře plápolá krví usínajícího slunce, kde je spousta šťastných lidí, ale ty my nikdy nepotkáme, protože rovný rovného si hledá, vrána k vráně sedá. Není se čemu divit, že jsme obklopeny smetím, když samy jsme zvrátky minulosti, ubohé vyprahlé skořápky bez plodů.

Musíme se utišovat léčivým thc, protože nenávist je pohlcující, když se zkouří nepamatují si, kdo jsou, cítí se svobodnější a veselé. Lenka si sedá dolů do písku, začne si pískat nebo pozpěvovat, před očima kmitají roztodivné obrazce, pokouje naděje, ačkoliv planá a jasně nereálná, je jí vděčná za rozveselení, za nádech, za uvolnění, chtěla by kouřit pořád, vykouřit si mozek z hlavy, zapomenout na sebe a svět, být jen hluchá a hloupá, pochichtávat se vlnám, sama sobě. Když trvá den a do jointu daleko nemůže si připomenout tu chuť hořkého tabáku a smell skunku, utápí se v nataženém čase, nechce nebo nemůže opájet se před soumrakem, vadí jí, když se její slunečné tělo skácí za světla, tato doba je vzhradena smutku, režim se musí dodržovat, dvanáct hodin zoufalství, společně s aktivním nesmyslným postojem k životu, dvanáct hodin vyhrzeno pro mimoidní pohled s rozšířenýma zorničkami, pro vnoření se do cizího příběhu, který už zná tak dobře a tolikrát ho prožila, že se stal jejím vlastním. Ví, že by ji zachránila láska, láska přicházející zvenčí, zatím ale nemůže přijít na to, proč se jí tato láska vyhybá, proč nemůže potkat muže, který ji zaobalí do něžných slov, který jí bude lichotit do ouška, který je ale samozřejmě přesně ten, jak si ho vysnila, který pro ni udělá první poslední, který se jí nebude bát, který bude mít sílu překonat vše zlé od ní, i když ona by byla jako ovečka, alespoň do té doby, než by se tím přesýtila.

Je jen jeden kluk, není to ještě muž, i když by už mohl dávno být, ten ji hlodá, ohryzává nad kotníkem, prosvítá bílá holenní kost. Zakousl se co prašivé psisko, nedá se odkopnout, mrtvolný přítel, prosvítající beznaděj, slabá stránka její osobnosti, nezmar a neřád, chtěla by na něj zapomenout, ale pokusí-li se o to, srdce piští a ječí, nezahrávej si se svatyní, pokus se otrávit svůj kořen a chcípneš. Je to ten, co rozpoutává vichřice, hoří ohně, praskají kmeny stoletých lip, zuří atomy na dně jejího bytí, tolik by si přála mu odpustit, pak ho definitivně opustit, je to nemocné spřažení, had zakouslý do vlastního ocasu, ona si přeje štěstí a definicemi ho ničí, on si přeje svobodu a spoutává si ruce lhaním sám sobě.

Jsem zas úplně na dně svých možností, dostávám od každého dalšího stupidního dne facky, rány do ksichtu a pod pás, trčím na výslunní posměchu, se staženým hrdlem od potlačených slz se jízlivě vysmívám sama sobě, jak všechna ta planá hraná iluze mého dokonalého těla a zakuklené mysli je opovrženihodná, je tak nechutná, že se na ni nikdo nezatoží podívat a jestli omylem zavadí, rychle sklopí zrak a vykročí opačným směrem. Mám chuť se na ně rozběhnout a vyrvat si kundu a řvát, hystericky řvát, že mě nikdo nechce, já sama sebe už vůbec ne, jsem kus špinavého masa, smotek nenávisti, ...mlátím zkrvaveným chtíčem kolem sebe..., nehezka neatraktivní hlava napuchlá idiotskými myšlenkami o marnosti chtění, ...švih s mou vagínou o zeď..., proč nejsem krásná dutá úspěšná oblíbená vypreparovaná sterilní neodlišitelná milenka ideálně kokainová smažka, co to ve dvacetipěti přežene.... a chcíp...je klid.

Jsem úchylná stará kráva, co se cítí trapně, když se má setkat s vlastní chorobnou zadlužeností. Řekla jsem jednou matce, že je kurva, teď bych si jí přála být taky, ale něco ze mě vyzařuje, nebezpečný jed, podivný paprsek z očí, každý to cítí, neumím se už přetvařovat, jsem upsaná smrtelné temné variantě upachtěného vláčení se po povrchu země. Sdíraná neuskutečněnými sny dětství, prahnoucí po světle vzdálených hvězd a jejich magickém prachu, po čisté intelektuální geometrické krajině bez propastí a záhybů lidských konstruktů emocí, prosila jsem se obklopení tygry a panthery a lvi a divokými kočkami, co si předou ve stínu na stromě, shovívavě jim každý odpouští ty démonické hony a zbrocené gazely. Proč mám pocit, že každý kdo se se mnou začne bavit cítí, že jsem jiná, jakási rozpolcená a úchylná, ale já nejsem, jsem hodná příjemná kamarádka, která se ohleduplně bojí o vaši pozornost, nejsem paranoidní, jen mi dáváte často najevo, jak nepohodlná jsem společnice, přebíhám od jedné skupiny ke druhé, jsem nešťastná pro spoustu důvodů, nikdo mě nemiluje, sama sebe nemůžu, protože kdysi jsem se milovala až moc, teď je sezóna neúrody.

Probudila se do světla, rachot kvákání a cikád, měla prázdnou hlavu. Automatická ranní činnost, sedá k laptopu, refresh mailu, píše maminka a Hani, mozek je ještě zmrzlý ze spánku, nevnímá to moc intenzivně, registruje, ale nedmýchá pocity, pak se podívala po pokoji, zaprášené zrcadlo, oškubané obrázky po zdi, úzká tyčka mrtvé lampy, sevřela ji úzkost, pomyslela na něj a rozpomněla se na něj, na sen, byla chvíli zpátky, slyšela Její slova z ozvěny. Zpátky do pokoje s tmavými závěsy, okolo teplé polštáře a zatuchlé polstrované barokní křesla, proprietky magie, skleněná koule, vycpaná sova na bydlíku, možná byla živá, každopádně se nepohnula, černé zrcadlo nad krbem, obraz ospalé temnoty, tlumené bíloběžové světlo z cylindru malé lampičky na tmavém osahaném mahagonovém stolku dopadalo na tři karty, přiřazené ke slunci, měsíci a vzduchu, ptala se na nového člověka, který je tak sladké pohlazení, který se prokousává do srdce s blaženou pomalostí, drží ho na dlani a neváží nic, je lehký jako třpytivá hvězdička, jemně voní jarní zahradou, jasmín, všude okolo, před domem, na ulicích. Ptá se, všudypřítomná všestkyně jí jen pokyne na karty, ale ona je nevidí, vnímá jen jejich přiřazenost, ještě není vhodná doba ho poznat, je matkou jako ona. Je samotnou láskou, je pro něj taky tak důležitá nenávist? A pak Ona stará šedivá a časem téměř zpuchřelá vědma tiše praví: copak tvoje opravdová láska, copak tvůj chlapec daleko od tebe, copak na něj můžeš jen tak zapomenout, copak ho můžeš jen tak ztratit, opustit, vymazat, odpoutat se?

Ach bože, jsem tak naivní, tak hloupá, tak zmatená, cítím úzkost, ale nechci se ponořit hlouběji, zklamání je příliš bolestné. Den za dnem přináší nové intenzivní zářezy do mé duše, sotva se pro někoho nebo něco nadchnu zmizí to aniž bych dostala šanci to v sobě prožít tak, jak bych si přála. Nemám dnes sílu psát poezii smutku nemám už sílu absolutně na nic. Chci usnout a neprobudit se do zítřka. Chci se přenést přese všechno lidské utrpení s úsměvem ale stahuje se mi tvář křečí a smutkem.
ěž

110101011010101011

latest

Padají ze mě jazyky
usínám v pohledu
kopce porostlé domy
už se víc nemůžu rozhodnout
šílenství myšlenek protáčejičích se
jiskřivé potenciální ohně
modrý imaginární friend
ochromuje mě to
začínám ždímat mozek napuchlý samotou
jsem voda a zaprodám se za polibek
jsem dávno za horizontem zoufalství
a přesto stále pláču a ječím
ať se stane něco
co nemůžu ovlivnit
píchnu duhovou tužkou malé nedospělé čelo
a modlím se za odpovědi
nedýchám nedočkavostí už tisíce minut hodin dnů týdnů
jsem vypreparovaná ze společnosti

sen o Sophii Marceau a o koni

sadila jsem květiny, rukama hrabala v hlíně prorostlé hovny, není nad krásnější pocit vsunovat své prsty coby kořínky do hnědé dělohy plné másla a úrody
v tyto dny je mi hrozně feel like a shit zpola a zcela strávené předchozí silové pocity proměnila jsem se v rozbředlost chrání mě teskné písně na pobřeží a spousta samoty mě tiší dokonalostí cítila jsem chtíč a podlehla šoustání bez lásky a která mohla začít ale já už nevěnuju ani kapku do ignorantských čuráků, kteří mi do mé paranoi snaží nalhávat něco o jedinečnosti a osudu a spojení delikátním a sladkém a tisíckrát omamným s hebkými polibky nejjemnějšího rozvinutí okvětních lístků a rozkošná vůně sladká a vodová usazující se pod čelistma oh tak jednoduché byly mé plné oči, viděla jsem rudého muže a strom na který jsem chtěla vylézt, slyšela jsem své divoké oči klouzat po nahém těle které bylo jeho i mé a teď zamčela jsem dveře a ječela na něj ať se ztratí, že nemám zapotřebí dalšího utrpení, protože on není ten pravý a já už nemíním mrhat časem a energií, za plané mrdání nebudu platit zázračnou tekutinou mého ega.....

Zpočátku jsem jen ležela na posteli a v polospánku přemýšlela, jestli můžu zaprodat její tělo, pro své příjemné pocity a též pro bohubilé obdarování a potěšení toho druhého v páru. Jestli stačí cítit sladké polibky se zavřenýma očima, nemyslet na to koho líbáš, jestli se úplně zapomenout, zrušit svoje sny a touhy a na chvíli cítit skutečnou uspokojující fyzickou vášeň..... hmmm.....ale stejně nejkrásnější a nejneškodnější jsou právě ty myšlenky a představy, momenty, kdy si tvoříš vlastní scénář, nejúžasnější je pak nečekané převedení této romantiky do světa, kde dýcháš a šoustáš, někdy se jí to dařilo, ale byly to jen tak krátké a pomíjivé záblesky, nádherné a unikátní, ale zdrcující v zápětí a unikající s časem, druhý den povětšinou stejně proplakala. Tak co z toho, z obého, ani jedna varianta neuspokojuje.

Tok mých imaginací o rozkoších se ale stočil ke vzpomínkám, kdy také často plakávala, protože už není dítě se všemi těmi miniaturními starostmi, s tím imprintujícím hraním si s panenka a samovládovstvím ve svém tajemném horce pulzujícím hradě, bez jediného obtížení skutečné povinnosti a hrozící nezadržitelnosti osamocení, chtěla být donekonečna na pupeční šňůře, sát ze své matky, která byla tolik nešťastná, tolik vděčná, nikterak se vzdalující do doby, kdy ji znovu polapil její vlastní chtíč a přestala být pro mě a pro ně obětí. Těžce jsme to s Lenkama nesly, to odříznutí od již téměř zruinované jistoty, od zdroje opičí lásky a snadného zneužívání, nenáviděly jsme ji, za to, že si chtěla vzít zpátky její život, nechápaly jsme, co se děje a proč, jestli je osudem dáno, že už konečně musíme dospět a starat se samy o sebe..... nechtěly jsme se, nenáviděli jsme se, chtěly jsme se zneškodnit. Ubít sebe samu jako zvíře lapené v kleci, zuřila a ryčela, temná anima tryskala z mého hrdla, přímo z hrudi jako démonická stvůra, co pozbývá moc a není žádného pokračování. Nechtěla se vzdát své parazitující pozice pro nové náročné dny, těžké bylo odtržení, matko. Stalo se, nikdy ti nezapomenu, že jsi mě porodila, sama se asi neodvážím udělat totéž mé další krvi, copak tento boj o přežití mám poporovat v nekonečné stupidní spirále? Ty jsi mi dala život, to nejcennější, co jsi mohla, ale nechalas ho napospas pochybám a hazardu mé nemocné mysli. Myslela jsi to dobře, i když moc dobře vím, že jsi lhala, když jsi mi tvrdila, žeš mě chtěla, prodýchala jsem se tam zpátky, v tvém bříse jsem to cítila, nechtěla jsem ven, nic dobrého mě tam nečekalo, strach a vyhýbající se pohledy, ale ty jsi mě přesto vytlačila, přese všechn můj úporný křik a pláč, nikdy jsem nechtěla z tebe ven, ale přesto jsi to udělala napoprvé a smutku nezadržitelný i po dalších dvaceti letech zas. Jsem tvůj malý dáreček k narozeninám, že? Ale už jsem daleko od té doby a vím, co jsem dřív v sobě nedovedla strávit, chápu a přijímám vše bylo přesně tak jak mělo být, protože to, co a kdo jsem teď, je další fáze v mém pokračování tady mezi vámi všemi. Nic nenadělám s mým osudem, přesně jak jsem se rozhodla, svorně se námi všemi holky, nebojte se, nenechám vás stranou, tak ho mám a budu mít. Hmmm.... snad už zas lépe myslet na toho nádherného kluka, co se na mě smál a dotkl se mé ruky, pak zmizel, možná jsem byla až trapně naléhavá, cítila jsem kroky zpátky..... takže plán b, jistota obdivu pro mou divokost, líbí se mu na mě, to co postradá? Když jsem byla opilá, byl přijatelný, dokonce chvilčkama mě vzrušil jeho styl, byl hodně podobný Jimmimu, mé odmítající a pomatené děvce, ale už na něm sedí věk, právě ten bez něhož by byl tak sexy, chudák, jsem k němu asi ošklivá.... a taky nevím jeho jméno.....

Pak zrzavý neuchopitelný Nathan..... copak jsem o něm ještě nic neřekla?
ach ano, zmínila jsem rudého muže, pihovatou irskou kůži, miloval mě, ale jen když jsem byla na dosah, dotek, možná ani tehdy ne, Já jeho ani chvíli, snažila jsem se, alespoň pro sebe, abych se necítila jako kurva, která dá na požádání abych ospravedlnila postoj: sestra, která už nedovede říkat ne ne ne na jeho naléhavé prosby.
Ale on byl tak něžný a citlivý, pečoval o mé vzrušení, díval se mi do očí a poslouchal mé vzdychání s pečlivostí sběratele motýlků. Ah a já jsem ho varovala a sebe samu též. Už je konec, doufám, pro sebe i pro něj.

Byl ke mě příliš laskavý a dobrotivý, než abych mu to oplatila po svém. Jenže o něj se asi nemusím bát, je to obrněný tank, jede dál, láska neláska, proto ho už začínám nenávidět, protože celá tahle aférka začala bez mého přičinění a paxem trpěla a smutek mi stékal po stehnech a říkala jsem si, že jsem idiot.

A present další potenciální, kterého nechci ani za mák, ale jaxi jsem ho bohužel očarovala náhodným polibkem, čistě nadhodilým, nečekaným, musela jsem se pak stydět a omluvit se, tak divně mi z toho bylo. Milý Eddie, dobře se mi s ním povídá, on mě dokonce i radí a pomáhá, nechápu, je to štír, ale připomíná mi mého časově vzdáleného expřítele Pavla, snad proto jsem o něm měla sen, že jsem za něj provdaná a proto musím zpátky do státu, a dnes ráno zas. Doufám, že se z toho nestane tradice, doufám, že on mi neleze do snů záměrně, ale možná ano, je někdy tak naléhavý a pak si zas myslím, že zapomněl. Co z něj, je tak daleko, vlastně jsem to celou dobu cítila jako omyl, na který se ale lehce přivykne a těžce se ho pak asi bude vzdávat.....shit si to tu mastím jeden přes druhého, povrchní skrumáže krásy lásky vrušení nudy překvapení odmítání zmatení. A co cítím uvnitř, v srdci. Ty víš, víš kdo jsi, ke komu mluvím, s kým jsem spojená a nelze zapomenout. Postrádám tě, ale jsem tomu ráda. Bylo to neudržitelné má hluboká láska. Nevíme nic a nedoufáme v nic a možná tohle je naše jediná společná cesta. Miluji tě navždy a nejvíc.

no nejenže jsem pořádná děvka, ale jsem zas v propadu.....potřebuju si to tu zase pěkně nadefinovat.....

byl to doufám sen, celý ten večer a noc a ráno teď i odpoledne.....

co se se mnou děje? byli tam ...chris se mě úplně jasně ptal jestli mám přítele a já sem zas úplně hluchá slepá protože zleva seděl jonnathan..... držel mě ruku a psal mi na kůži hieroglyfy o 4ever love.....pak zmizel a toho prvního jsem odbila úsměvem, když mě vyprovázel do rána.....o pár hodin bouchání na dveře do snů: lenka jimmy is here..... what the fuck ??? who.s jimmy..... little whore little poor jimmy přišel sis pro pohlazení ty chudáčku, cítil ses sám, nebo tě zmohlo, že jsi mě potkal minulý týden v baru???

jimmy to šoustání je úplně marné, copak to necítíš? nebaví mě to a nechápu jak tebe může, nabízela jsem ti přátelství, ale i tvůj nejlepší kámoš o tobě říká, že seš bipolar a nedovedeš se udržet.....mám tě ráda protože jsi stejné znamení a nemůžu se na tebe hněvat, přestože seš hrozná mrcha, připomínáš mě lenku tuze tuze proto sem tě objala a hýčkala jako svou dceru..... jimmy ty tomu nerozumíš.....

a já cítím, že potřebuju jonnathana..... mohla jsem na něm oči nechat je tak spanilý,,,hééééj vždyť on vypadá přesně jako brad pittpár let zpátky, kdy ještě nebyl old balls...jakby řekla ashley.....hahahaahaaaaaa

jela jsem po dálnici černá s šedou a zlatou v protisvětle a na plané obloze nade mnou nad vším tím betonem a mosty letěl pták bylo to pár sekund jen se mi mihl před očima a já hned oooo jak ladný oblouk vykroužil a jak prudce dolů klesal....a boooooooooommm kousek přede mou do čelního skla auta vedle v pruhu.... bbaaaaang..... rozprskl se na kousičky a pokračoval v tom svém ladném letu dál všechno to bylo tak harmonické a rytmické ze se mi až nechtělo věřit že je to smrt.... spíše jako dokonalá vyestetizovaná sebevražda..... sevřelo mi to srdíčko jak až do úplného konce a ještě chvíli po něm to všechno běželo před mýma očima.....

partie třetí

já jsem lenka
l.e.n.k.a.
nevím co mám říct
čas utíká rychle
všechno je hned pryč

i am lenka
l.e.n.k.a.
don.t know what to say
time passes so quickly
nothing left to stay

chtěla jsem jen dokončit její milostné prohry..... než začnu novou éru anarchie a vzpurné truchlivosti

říkala mu, že o všech brzy zjistí, že jsou kretěni, na rtech zkřivený úsměv, někdy za týden, někdy za pár dní, někdy hned na druhý den. Romanticky se váleli v písku, ulekaně polknul, že doufá, že o něm se to nedozví. Hned na druhý den mu mohla nechat na záznamníku..... asshole.....možná ještě poslední smítko jemnosti...why are u being asshole.... ale to už letí pryč.....

takže protestuji proti omezenosti, proti svázanosti, proti strachu, proti bojácnosti, vím, že se musím nastavit trochu pankáčsky a moc nepřemýšlet, ale už mě unavuje uměle vytvořený ukázněný laskavý přístup vzrostlý z neznalosti nového prostředí. Stává se z ní dost velká mrcha, nemiluje, jen se ukojuje, hraje podle pravidel špinavé idiocie, chápu, že změna musela přijít, nevyhnutelně, je to pud sebezáchovy, historie, poučení, hloubám, co že mě to tehdy tolik otrávil lásku k lidem, znechucení, prolhanost, zasloužím si, sama se v tom utápím, přichází to k ní, takže protestuji proti sebelítosti, lítosti vůbec, smrt jako vykoupení společně se smíchem,

ale vím, že tenhle oheň je divoký, spálí vše, co dosáhne, jenže nepřetrvá ani tu jednu kapitolu, takže předem předesílám aliby, že ona není něčím, čím nemůže být moc dlouho, protože emoce dokáží nadnést ideály nad pozemské reálie, ale nadšení opadne s novým těžkým výdechem a maska svědčí a jenom stahuje původní opravdové rysy.

Jenže teď se v americe rodí nová vzpoura, předkládám své imaginace, které možná idealisté považují za možnost, ale svět je rigidní v moraličce v období jednoho života, vizionáři jsou nesobečtí ve vysílaných informacích, ty tvoří realitu, chtěla by se ujmout role a povědět vám, kam se svět hroutí a kdy už bude všemu konec.

2328 je rok záhuby anime postavičky jsou projekcemi kdysi živých organismů, stádo posledních přírodních zklidňuje vládnoucí třída nadnárodních nacistů, na zemi se nakupilo takové množství zbytečností, že se staly nevyživnou půdou, skrýšemi pro nechtěné, skutečnosti se už nikdo nevěnuje, lidé odumírají, ale jejich studená elektronická paměť přetrvává, nikdo už neprotestuje, emoce se svařily do primárních funkcí, vlevo vpravo, ovečka, možnosti jsou ukončeny systémem, lidé zaplatili krví a tkání.

revoluce nejsou možné, protože svět je dokonale rozložen, odbojem je míněna snaha o lásku a cit, všechno hnije, duše jsou černé díry,

nejjistější cesta jak dosáhnout určitého stavu je jeho celostné nechtění a nepředstírané odmítnutí, pak vše přichází mnohem rychleji a ve větším množství, takže čím více lidí bude toužit ve své marnosti po míru a lásce s ostatním kultivovaným životem, tím více bude narůstat přirozená opozice zla a teroru, nikdy nedospějem, na to nestačí ani tisíce let inteligence, zázraky se konají na obou stranách, takže navždy fifty fifty.....

Dále do tohoto terordómu nezapadá posvátná snaha o plození, o čisté lásce a dobrovolnosti. Vaginy budou z nejjemnější syntetiky, asepticky voňavé na tisíce použití, jednoduchá údržba a k dobru přidaná neschopnost početí čehokoliv na výši. Pánům se díky jejich celohistorickému nadržnému postavení ponechá penis, coby meč v rodovém erbu, zachová se však jeho jedinná schopná ztopořená pozice navěky věků, můžeš šukat i když spíš, i ve spánku utužuj svůj status.

Pocituji každým krokem utrpení, jak na mě sahá a pokouší se vnořit do hloubky, trpím, cítím jak trpím svou neukojitelností, nadhazující kroky ve mě rytmizují touhu po nepřítomném, držím ve své mysli fatální příběhy vzdušné letní proměny a pláču z přítomnosti, která se odvíjí v momentu v jiném čase a místě, navždy bych chtěla hořet v plamenech pozornosti, nedopřát sobě ani setinu ustrnulosti. A při tomhle pokroku si ujasňuji vnější doteky této žádosti, podivnou hnací sílu trápení, mimo mě, nebo spíše naopak ve mě a ona mimo mě, oddalující se udivená lenka, odchyluje smutek, vše do těla a usnout.... a zas smích a štěstí mě hřeje a láska láska tichá skoro nemá láska malinká samovolná a dobrovolná pečlivě sledovaná ale nemanipulovaná láska tonoucí v sexu oči pod víčky klouzají spomalenou dráhou v ležaté osmičce.....

ale stejně ji cítím smutně..... umírá,, sklání hlavičku, je jí smutno, nejraději by se vyplakala na rameno jednomu z těch svých nesvých.... vše okolo je hrubé a ona u též...odřela si ze sebe kůži a začíná krváčet...zase po měsíci.... měla by zas napsat něco souvislého, hlavu patu, aby tohle všechno mělo aspoň minimální nádech knižnosti a ne ukňouraných blábolů

dave.... d.sub.... kde člověče vězíš? Kdysi se objevil v Oregonu, tisíc mil daleko, byla to prapodivná shoda okolností nebo už skomírající naděje, vše se bude odehrávat ještě jednou před mýma očima, vrátil ses zpátky, aniž bych tě znala byla jsem tomu šťastná, bezdůvodně, tehdy, jen z čiré veselosti, tolik smíchu, víceméně jsi mě schladil, že tě neznám a nemám se tedy co radovat..... o ou.... sem řekla já, znala jsem tě z písmenek a

slov, první šifru -dáreček, jsem nemohla dekodovat v ranní rozbředlosti,,,,,, mind hittin return more often.....,,,,vidíš, stále si to pamatuji, tvá první slova pro mě, totálně jsem se zamilovala, do tvého vniknutí a jasné vize, oh dave, bylo to tak dávno, dávno před tím... Tys pro mě vždy unikals ze těch všech ostatních uživatelů do jiného tématu, kde jsem se cítila v mých myšlenkových obrátkách jako jedna z celku, je to směšné, co všechno pro mě tvé posty znamenaly.....hmmm, směju se teď, ještě pořád jsem zamilovaná..... klidně jsi se mnou nesouhlasil, ale i přes tvé pozdější zracionalizované popření, jsem vždy cítila tvou zvědavost, z čeho pramenila? tvé divné jméno pokaždé přitahovalo, jedna z proměn, tvých velkých útěků, samozřejmě asi nesouhlasíš. Tohle uchovávání myšlenek a má tajná touha a zaměřenost trvalo dlouho, pro mě více než dost... Sakra Dave, byli jsme spolu tak dlouho, v době mého mládí, nikdy jsem po tobě netoužila jako po milenci, ale po tom nejlepším příteli, po partnerovi, po spojenci, po obdivu, po respektu, po náklonnosti, teď jsi se objevil znovu, tak blízko!!!

Samozřejmě jsem čekala trpělivě a spokojeně na příležitost, která by nebyla příliš trapná, až jsem na ni zapomněla přišla sama za sebe, vysloveně jsi mě k tomu nechtěně vyzval, takže jsem ti napsala skutečný příběh o mé pravdomluvnosti do soukromé zprávy. Odpověděl jsi příliš rozsáhle a impresivně na to abychom mohli ukončit naši elektronickou konverzaci po několika dnech. Chtěla jsem tě od prvního slova, ale snažila jsem se držet zpět, protože už mám sama ze sebe strach. A tys mě úplně uzemnils s tvou upřímností a otevřeností, nekonečná láska z mého srdce proudila do tvého ideálu, já fyzickou krásou uhranutá mrcha, ohrnující nos nad jakoukoliv nedokonalostí jsem usnula v tvém náručí plného písmen, významů, touhy. Už jsem si nemohla přát více než strávit přes sedm hodin za laptopem psáním toho jednoho dopisu, těch pododrážek a postponovaných dialogů, jemné korekce pro lepší srozumitelnost, puntičkářský překlad do cizího cizího jazyka, ale zároveň podprahové letmé polibky na tvé tváře, jemné a sladké, roz dováděné a tlesknutí potřeštěné energie, tak jak to máš hodně rád, vím to, cítím to, dejve, byl jsi se mnou dříve než jsem tě potkala.

Psals mi tvé názory na sílu a moc, v zemském procitnutí, tvé inspirace a obavy, že jsi se zklamal, když jsi doufal, že z vnějšku přijde to, co umřelo vevnitř, doufal jsi na návrat po ukončení jedné etapy tvé osobní historie, která jaxi napsals things didn.t work out with my girlfriend, jsi zase zpátky, doma, utopený a smutný a pak ti nějaká potřeštěná češka začne kmitat na tvé duhovce, nechápeš, netušíš, ale nebojíš se, od strachu jsem tu já, nezapomeň, paní Lenka paranoia.....takže ses mi představil, kdo jsi byl a kdo jsi a budeš, a to mě očarovalo ještě víc, ta touha mít společný osud, tvořit jednu osu, plnou kreativního dechu, hej dave, šel sis pro to sám, nepotřebuješ mé pobídky, poslouchala jsem tvou hudbu plnou architektury a zpočátku jsem nepochopila zvuk a rychle jsem se shrnula jako obvykle... jeho hudba je úžasná, je to pavoučí síť plná třpytivých kapiček, v průzračném studeném ránu, jenže to není všechno, počkejte až začne opravdu pulsovát srdce zachycené a doslova olepené tou nádherou, podobá se orgasmu, že ty dejve ani nevíš, cos mi přinesl....

ale pak jsem musela smeknout a rozehrát své harfy poezie a naservírovat ti lásku ke snídani.... haha... :)

a tys mi konečně po dlouhé době poslals svoji fotku a dívala jsem se na ni bez přemýšlení, zaskočeně, ale tady uvnitř jsem si ji přijala za svou. Pak další a slova se

zkracovala a díval ses na mě z displeje těma výmluvnýma mandlovýma očima, téměř napůl cesty k úsměvu, otevírám si ji často, znovu a znovu, protože je to jediné, co mám z tvého pohledu. Nespěcháš, víš že když budeš příliš in já se unudím a uteču, ale já spěchám, jsem nedočkavá, dala jsem ti maximum z mého povrchu, víc než jsi očekával, víc než by kdokoliv chtěl. Poslala jsem ti kompletní autoportrétní vizitku z mého kalifornského já, potajmu doufám, že nad ní budeš onanovat a tím si ke mě vytvoříš zvláštní intimní vazbu, haha, ne to už si opravdu dělám legraci z mých tajuplných úmyslů s tebou. Svému milenci jsem řekla, že si tě vezmu a doslova mě šokovalo jak vážně zněl můj hlas, dnes jsem natáčela strip dance na tvůj nekonečný anarchy sampl, vnikl jsi do mě, ještě trochu víc než má už prohlédnutá iluze, doufám že synchronicita funguje,, jinak se začnu obávat o zdravý přístup k mojí intuici. Když přemýšlím o tobě, nic jiného neexistuje. Je to jen má oddalovaná touha nebo požehnaná láska?

vynatek z korespondence:

ah filipku.....

dneska sem si malem oci vyplakala.....

je mi tu hrozne smutno a obcas se z hodiny na hodinu veci nakupi tak ze to nejsem schopna snest.....

po vcerejsim rodeu v mexiku sem se chtěla poradne zrelaxovat pres tento vikend s tim ze vecir zajdu k jonathanovi na nejaky film a v nedelu jeste vetsi relax...

chtela sem si dat sraz s davem...to je ten kamos z chatu...jevi se ted jako dobry kamos...vis co uz nemyslim na to jaxem byla nebo nebyla zamilovana...kaslu na to ...je to prima kluk a chtěla sem s nim zajit nekam na pivo pokecat o zivote a tak vubec no ale sem mela makat u helen.....na coz sem se vubec necitila

vim jake sou decka otravne a kolik energie mi dycky sebere je nahnat k veceri a do sprchy a spat...nekdy se to s nima fakt neda a jaxem nemocna tak predstava ze se snima budu muset morit....ehhh;

taxem zavolala helen jestli to muzem zrusit....ze ji budu hlidat v utery a ve stredu.....to jede na sluzebni cestu.... jo trosku sem pribarvila jaxem nemocna...a jak nechci aby decka byly tez chorobne.... jo helen byla ok mela mit rande s jejim manzelem...ale melo to byt jen od odpoledne do vecera....

ani ne hodinu pote....sem lezela v posteli pila horcky cajik divala se na film crash....dost husty film...hodne jimavy o par lidech a l.a. o zivotnich osudech o bezpravi i o rasismu ale sociologicky dobre vykresleny fakt dobry film... jakbych rekla....skutecny zivot...pekne zevnitř....

no a v tom zvoni telefon...a pry ze dzei..... a ja na to jaky jey...jako J...jefferson..kamos z costa mesa?? a on ze ne ...ze jako jay co ridim jeho auto a hlidam jeho decka....dost hustym tonem.... kdyz zacal o aute..tak ja hned jestli vola kvuli pokute za parkovani...ze uz sem ji zaplatila..sice v poslednim dnu ale ze je to zaplacene.....

a on ze o to nejde..ale ze zitra musim jit k helen a hlidat decka protoze on ji chce videt.... a ja na to ????? coze???? ja sem mluvila s helen a sem nemocna a domluvili sme se ze to odlozime....

a on jak nejvetsi hrubian....ze prej ridim jeho auto a plati mi pojisteni a ze mu to dluzim a ze to musim udelat.... a ja na to ze to auto sem nechtela...ze sem si chtěla pred prazdkama

koupit svoje ale helen mi rekla ze to nemam a ze muzu uzivat jeji.....
fili ja semtoho chlapa nikdy osobne nepotkala.....a mluvila sem s nim asi tak trikrat za cely ten rok v telefonu kdyz chtel mluvit s shannon.... cca 3 minuty.....
a ted me ten kreten vola ze ho nezajima jestli sem zdrava nebo chcipam...a ze zrovna v ten okamzik sem se citila dost bidne... a ze musim jit zitra hlidat a ze on svou zenu nevidi a ze zas pojede pryč... na to ja zas ze ja za jejich rodinnou situaci nejsem zodpovedna a jestli ma problem tak ze nejsem jeho psycholog abych mu pomohla ...a ze jsem nemocna a necitim se dobre na to pracovat...a hlavne zamestnava me helen a jeho neznam a s helen jsme se domluvily na utery.... ..ale on byl naprosto neodbytny a furt cosi mlel...a skoro uz sem mela pocit ze mi vyhrozoval..... a ja uz se cela klepala stresem jak na me tlacit ze tam proste v nedelu budu hlidat pres noc a tim to konci.....
vsechno...ta nemoc a ten film a vsechnen ten stesk po domove a bezpeci..... taxem se rozbrecela...ze co si myslis ze sem tu sama a nikdo se o me nestara a ze sem nemocna a chci si odpocinout a vylecit se....a co si o sobe myslis jak se mnou jedna a at se uz nikdy neopovazi me znovu volat a polozila sem to....
a paxem brecela....vlastne s prestavkama az doted....uz me hrozne boli hlava.....
taxem si rikala....ze sem si jednou....protoze pokazde...pokazde...fili prisaham uplne pokazde kdyz me helen potrebuje dycky reknu jo i kdyz musim zrusit neco na co se fakt tesim.....
ale jednou sem si chcela udelat pohodu pro sebe a mit klidny den ne s tema harantama nedobryma a neposlušnyma.... a teda sem ji trochu lhala jak na tom sem....ale ne zas tak moc pac po vcerejsi parbe sem se zas unavila.... ale co prece co delam v patek vecir...je moje vec ne?..... no a vzapeti takovy psycho trest????

takovy vyron jednoho hrubiana co uz ma na triku dvojici osahavani jeho dcer???? co si proboha ten clovek o sobe myslis???

a co ja mam tedkonec delat...jak se mam chovat k helen? co ji mam rict...mam tam zitra jit vecir jak poslušny otrok...jo to sem mu tez rikala ze ke me nema mluvit jako bych byla jeho otrok...protoze presne takovy byl jeho ton.... a rict ji...no ja sem zmenila nazor po te co mi tvuj neomaleny manzel volal ze proste musim poslechnout....a navic on mluvil o prespani.... o cele noci.... coz sme puvodne vubec nemeli v planu..... nevim jestli je uz tak zoufaly ze s nou nemuze spat nebo co....
no a uz vidim jak ona tam k nemu pude...a budou se bavit o tom co a proc mi teda on vubec volal...protoze ja vim ze helen se me bude zastavat...a to ja nechcu...protoze sem k ni nebyla uplne 100 procentne ferova.... to by pak bylo uplne jine... ale takto budou mit posrany vecir aji oni aji ja....
tak ted nevim co mam delat.... asi ji zavolam rano a zeptam se co teda chce.... ze se teda necitim na to tam se s deckama tahat kdo pude prvni do sprchy a at uz vylezou a stokrat opakovat at nejeci a nehoni se..... a oblecou si pyzamo.... vis co...s nima je to fakt psycho... no
ale ze jestli me teda nutne potrebuje na prespani...tak ze teda ackoliv nerada spim kdyz sem nemocna mimo svou postel..tak jo ale jen diky tomu hajzlovi sprostemu který se chova jak nejaky diktator.... a vubec,.....nechapu jak nekdo cizi si na me takhle muze otevrit hubu,,,,,

no hruza co???

a ja samozrejme pak propadam do depresi....volala sem stevnovi...heleninu synovi se vyplakat protoze on zna situaci a taxem cekala co on mi k tomu rekne.....ale ten me moc nepomohl.... fili vis co..protoze tahle situace me jen srazi niz a niz...

zas takove ty celozivotni deprese ze ty mizive a jemne okamziky stesti stridaji takove smutky a obtize a jen mi pak zivot pripada strasne bidny a nesmyslny....nechci to trpet tohle nekonecne stridani stesti a nestesti... chci zmizet a nebyt....pokud nemuzu mit jen stesti a lehkost nechci nic.... ale pravdepodobne musim pretrpet jeste dalsich tricet let marneho zivota nahoru dolu.... ale vubec me to netesi....

kdyz vim ze za za par dnu budu zas vesela a vysmata a pak se zas neco stane co me uplne ponori do shitu..... me to fili nebavi... takovyto zivot....ja chci byt stastna...chci tancit a smat se....

chci se veselit....a kdyz udelam nejakou chybu hned me osud zpraska jak psa.... ale jakou chybu sem to teda udelala....ze sem lhala ze sobeckych zajmu???

ze sem jen chcela potkat dejva na ktereho se hrozne tesim az ho potkam a chci si s nim povykladat...protoze uz sme si napsali hrozne moc mejlu a muzu s nim mluvit o takovych tech dulezitych vecich..... jen kvuli tomu ze sem chcela neco pro sebe co by me mohlo ucinat stastnou a spokojenou a citit se jako normalni myslici bytost tak za to ze jsem podvadela jinou osobu tak za to dostanu takovou ranu pod pas..... copak tohle je spravdlive???

nebo mi chce zivot naznacit ze budu dostavat jeste vic negativniho nez si zaslouzim???

fili sem uplne uz vycerpana z toho mysleni.... a pak dosel soused pac sem mu rekla ze mam depku a taxem mu vypravela pribeh...a on mi zas rikal ty svoje moudra...a ma v necem pravdu...a bylo mi aji lip....ale pak me zavolal at du k nim jen tak posedet a kdyz sem se ho pak cosi ptala tak skoro vybuchl at uz dam pokoj ze mam jen chill....ze neumim relaxovat a ze on uz nebude poslouchat moje problemy..... idiot.... jak mam asi relaxovat kdyz mam za sebou takovy den...no nic sem z tama zmizela po chvili...zase ty jejich vsevedouci vyroky o me osobnosti...eieeh...

fili...je to tu komplikovane.... lidi sou tu uplne jinaci...ale vsude sou lidi nakonec stejni...sem patrала po tom proc sem lidi nikdy nemela rada...a zjistila sem ze prave proto ze neumim poslouchat a porad ti vnucuji jejich nazory a odsuzuji te aniz by se te snazili pochopit..... vim delam to tez asi ve vztahu k nekterym z nich...ale...ach fili...uz se mi z toho chysta rozskocit hlava....

a makr zas je protivny jak prase...zatim se drzi...ale citim jeho stiri ocas se kmitat ve vzduchu....uz nekolikrat se snazil dneska zautocit.... drobnosti.... jakoze kdyz me volal jonathan a mark to zvedl...tak ten to polozil pac kdo by se chtel vybavovat s makrem....a kdyz sem mu pak volala ja a makr delal celoudobu posunky ze mu mam rict at mu to nepoklada... coz sem jonathanovi rekla...ale ten tvrdil ze to musel polozit v okamziku kdy to makr zvedl...coz asi lhal...jonathan lze..to vim...

ale sem pak makrovi rikala copak je v me pravomoci mluvit tomu klukovi do duše???

na to makr ze teda muze to cislo zablockovat aby nam to tu nezvonilo....ale kdo timhle cinem bude stradat???

ja protoze ja sem rada ze mi nekdo vola a ze me nekdo nekam pozve.... takze jeho cin by vlastne pak poskodil me//// no a tohle kdyz sem rikala susedovi v souvislosti ze si chci koupit mobil.....tak ten pac je zarlivy mi zas rikal proc se kamaradim se lharema!!! no rekla bych to jasne protoze kdyz sem s nim tak je mi dobre a mam ho rada... a

nezajima me jestli je slusne vychovany...a polozit nekomu telefon...ok je to detinske ale co? ja bych se tez nechtela vybavovat s nekym cizim o nemz vim ze je to idiot....sem rikala jonatanovi par story o makrovi..... no ale tohle...bylo vlasne jen reakci na to kdyz sem se jich ptala jestli mi poradí jaky si mam koupit mobil a jakého operatora... protoze me uz sere jaxe makr tvari ze mu tu zvoni telefony vetsinou pro me....
.....ach jo fili uz uplne blabolim ze...fili uz se mi to v hlavicece mota...a oci uz me pali nesnesitelne.... ach fili
sem asi spatna osoba a delam veci ktere nejsou spravne....a tak za to trpim.... je to hra...na zivot...a me uz strasne nudi dodrzovat tyhle idiotske jing jang pravidla....
filipe chapes me? a nebo me tez odsuzujes....ze jsem nestastna a delam veci ktere bych nemela delat....
tady me lidi soudi kdo ja jsem...ale nikdo z nich nikdy nic nerekne na sebe...vsichni se tu maskuji a predvadeji a hraji si na hrdiny a dokonale a ja kdyz jim rikam pravdu a jsem to co jsem,,,,,
tak jsem za to pak malem lyncovana...alespon mam dneska takovy pocit....
nejlip se s nikym nestykat,,, zea prave proto radeji jsem s jonathanem kteremu na me nijak extra nezalezi...ale kdyz se vidime taxe spolu nasmejem a pokecame o knizkach a filmech a nevadi mi ze mi lze protoze na nej nepokladam zadne zavazky a je to jeho vec...
ah nevim co je lepsi a co horsi fili...
hrozne bych si prala ...nevim...co...snad vubec nebyt...protoze nic neni dobre...vsechno je oboji a me tohle unavuje...fili....
nemam na to dnes silu....mozna zitra nebo za par dni,,,ale dneska..ne.... nevim jestli si mam jit ubalit joiinta protoze to je moje prijemna chwile kdy se muzu uvolnit a vypustit vsechny mysenky z hlavy a citit jen lehky vanek od more a huceni vln....
to bych chtela byt...fili ja bych chtela byt ocean...ted to vim.... a citim.... ocean....
voda...zivel.... nic organickeho konktretniho...jen molekuly h2o jednoduche vazby....ah fili...hlavicka se mi uz rozskocila...
musim byt k tobe uprimna...fili a rikat ti vsechno.... chci abys o me vedel vsechno protoze jen v ten okamzik kdy me znas celou se muzes pravdive rozhodovat jestli se mnou citis nebo ne....
dobrou noc fili.....
budu na tebe myslet...na tebe a na vsechno co je mezi nama....

čtvrtá rozehra:

píšu o ní když přestávám chápat sebe samu, jsem jako houba co do sebe nasává fluidum vnějšku, jsem tuze nesvá a prázdna a postě se nechávám dotýkat smutkem podobnosti a marnosti, poslouchám svou muziku, miluju ji, protože jsem to já, co se s ní stalo.....
neodstupuji od sebe po tak dlouhé době, chystá se mi rozjezd neuskutečnitelného přemýšlela jsem jak naplnit můj život, tak aby jsem byla uspokojená ne z ješitné pýchy, ale z obecného principu, že na světě je tolik zbytečností a planosti, že se nechci připojovat k dlouhému výčtu tichých umělců.
objevila jsem lásku, tlučká mi na srdce v jemných intervalech mých tónů, nadhodilých melodií plynoucích z mé hrudi, přála bych si přezpívat vše co píšu do jedné dlouhé jemné

vábničky s podprahovými beaty mé duše. je hudba mou fata morgánou, rodí se ze mě tak rychle ven a nemám co na ní měnit. jenže já prahnu po pochopení, tak se vyjadřuji a stejně vidím jen málo pochopení, podobně trpí samotou asi hodně z nás, proto volám po komunikaci, byť jest o věcích abstraktních či iluzích, komunikace pro ni samotnou, ale ne povrchní, pravda musí být obsahem a pochopení a snášenlivost a podpora, ah, přála bych si být více inteligentní, přála bych si abych byla nejinteligentnější bytost v současnosti, abych mohla napravit všechno zlo okolo sebe rozseté, mám pro sebe jeden soukromý tip, budu muset, když už mi není dopřána celosvětová působnost, začít od mých nejbližších, upřímně si sáhnout do srdce a povědět pravdu, o zle a o zklamání:

markéto, jsi jedna z mnoha kterým jsem vědomě ublížila z vlastní pýchy a rozežranosti, stalo se, nepomohla jsem si od toho, v době té nebylo vyhnutí, ale snad přijmeš teď mě slova o tom, že mě mrzí že jsem sebe upřednostnila před naším přátelstvím tak krutě pro tebe a všechny nás, byla to lekce, měla svůj smysl, ale nyní nastal čas, kdy tě žádám o odpuštění, lituji, že zlo a moc a pýcha se se mnou zhmotnily do tvého života. doufám, že i pro tebe to bylo poučením jako pro mě.

není mou výsadou být nad věcí dýcham si pod deku své očekávání a smutky, jsem li aktivní a plná humoru, je to též záležitostí vnějšku, je mi těžko udržet se stabilní, i když se mi to daří víc a víc, propad do skleslých očí mě zas provází právě teď a neznám lepší medicíny než si ze slov vytvořit dokonalou stavebnici mého života a prohlídnout si záhlady na čem se staví mé pocity, jsme voda a ta je vodivá, dnes je vlhké počasí, kalifornské slunce je občasný mýtus, june gloom je totalitou dneška. jdu vypálit pro chris &chris cedecko s mou hudbou..... ah.... miluju.... jojo

poem neskromnosti

vnímám tě, jak plyneš země
vlnící se břehy oceánu
kondolence zaniklých hvězd
o samotě přeskočím bránu

tlumící světlo přeludu
odnáším si tíhu z rána
konečný počet rostlých stromů odplaty
sedím ve větvích a odpočívám ráda
přenosy mezilidských dramát
prolívám skrze prsty slzy

o ubíhající hodiny čekání na přelom
hbité tikání srdce toužícího
svírá mě v prsou
myšlenka zítřka stokrát se opakujícího
předlouhé smutné prázdné noční povzdechnutí
nese se nad moře, vítr sirén rozezní ho
vábí se krásně jemný plastik snění hřejícího

ráno se budím
a nevěřím tomu
že noc tak hebká a hluboká
je vystřídána za sluneční muka
světlo reality unavuje oči
vše je barevné, země se točí
gravitační zákon táhne mě ke dnu
dvojitá lehkost zbortí sebe samu

mrhám energii na podstatné zmatky
cloumá mnou zlost hanebnost zvratky
je zbytečná rekapitulace
vyplňuje život dostatečně
brodícím se hejnem substantiv
bloumám po obrazech minulosti
nasycující se poháry nedůvěryhodného zdroje
hořký je úsměv v přípitku na skvělé budoucnosti
když nezbývá nic než naděje

pátá prohra

Další útěk byl proveden, pokaždé se vracím ke své knize zla, je to rituál osamocení, zpytovat moji osobu, snažit se ji pochopit, posunout, zlepšit, očistit, podpořit.

Ztratila sem mi Lenka, rozdala se mezi lidi, inspirovala kde koho, jenom ne sebe samu. Po té, co se vrátila z Mexika a z Ameriky měla pocit, že se dá žít, celkem dlouho, skoro tři roky měla úžasnou iluzi o tom, že může změnit běh světa, ve své lokální působnosti plýtvala svou energií, ne jinak než se skrytým sobeckým zájmem, měla na chvíli ráda sebe samu, lidi okolo sebe, ale ještě víc chtěla, aby lidi měli rádi ji za všechno, co jim dává a přináší, hudbu, veselost, lehkost, slunce. Mexiko, odnesla jsem si tě kus v srdci, ale to už je teď ztvrdlé na kámen. Drolící se šutr, na prach, rozfouknu ho po ulici, nezbylo z ní nic. Z Lenky. Sobecky se rozdala v očekávání, že jí lidi vrátí stejným dílem nějakou tu inspiraci a motivaci, kousek víry a vznešenosti, pravdu a smysl. Buď to přehlídla anebo tomu neporozumněla. Anebo to tam prostě nebylo, když vyloučíme její paranoidní stíhování sebe samé. A já jsem zas zůstala sama. Moje malé zahořklé odmítnuté já. Deprimované nekončícím traumatem životní cesty, která mě vede pořád tam, kde po chvíli zjistím, že vůbec nemám co dělat.

Křičím jak malé vzteklé děcko, ne ne ne... tohle já nechci být, tohle já nechci dělat, nechci povinnosti, nechci posláním, nudí mě to, nemám na to, neumím to, bojím se, že mě zas nikdo nepochopí, anebo pochopí tak málo, že je zbytečné se namáhat, spásu nepřinesu sobě ani nikomu jinému.

Tři roky v Brně, zpátky do dětství s iluzí, že štěstí za každou cenu, obklopit se šedivými špinavými ulicema a ksichtama, zbytnělým egem, marností pozérství, neurotickou snahou být zajímavý a něco znamenat, přesmyčkovat si rozum v nadprodukcii totalit, neustále být činorodý, hnát se za přeludem oblíbenosti, bojovat s každodenním nezájmem, přijímat potupu a neúspěch, nechat se objímat závistí a nepochopením.

Jsem démon a ztělesněné zlo, mučím sebe sama v první řadě a hned pak své nejbližší. Zasévám nenávist a bolest, hýčkám se ve zkaženosti svých pocitů, je jedno, jestli je rok 2005 nebo 2010 je jedno, jestli jsem se zrovna narodila, nebo pomaličku umírám, život sám o sobě nemá smysl, nenacházím ho. Dospěla jsem do let ideálních pro biologickou reprodukci, ale nemám odvahu přistoupit na tuto potupnou hru na pokračování svého vlastního utrpení. Moje dítě by mě jednou proklelo jako já vlastní matku, proč mě vůbec přivedla na svět. Do tohoto zkurveného prašivého místa plného zmatku a nejistot. Příroda je stejně jako démonická a hrozivá stejně tak krásná a milující, ale už jí moc nezbylo, lidstvo a civilizace se všema našema výtobytkama, virtuálním světem, který je ještě odpornější než ten skutečný, si ji vynárokovalo jako živnou půdu pro svůj parazitující postoj. Čím víc možností, tím víc pravděpodobné je, že se všechno zvrtně v totální kolaps. Jsem nevděčná za možnost volby. Mám jít do kláštera? Nebo do léčebny? Mám se upsat do služby a bojovat? Ale za co? Mám se vzdát sama sebe a sloužit jiným? Bude mě má služba naplňovat, jaké by to muselo být posláním, abych mu plně uvěřila a odevzdala se mu úplně celá, i se všema svýma rozpolcenostma? Nemůžu najít vlastní

cestu, mám jít nějakou předeepsanou jiným? Kde leží skutečné hodnoty? Tolik jsem toho zkusila, tolik jsem toho prožila a pořád nemám jasno. Hodně věcí mě zklamalo, jak se s tím vyrovnat. Sebe samu sem zklamala, jak se s tím mám vyrovnat. Moje hudba jsou mé emoce, zmítám se v nich, je to naprostý chaos. Nepředvídatelný a neuchopitelný. Potřebuji disciplínu abych se rozpoznala. Mám vůli držet se pravidel, které si nadiktuji? Už mě nic nebaví, ani psát tyhle kecy. Nevidím v tom smysl. Chci hrát na klavír.

napsáno v letech 2005 / 2010

Pro mou drahou přítelkyni Friday

akka =^.^= miau